زړه مې وؤ، چې لکه د ليکوال په شان د دې ناول يو لنډيز د کتاب په
پوښتې وليکم، خو وروسته مې وويل، چې په خپل هماغه پخوانيو اصولو
باندې ولاړ شه او خپل ژباړل شوی داستان د لوستلو ته پرېږدم.

محمد نواب ودان احمدزی

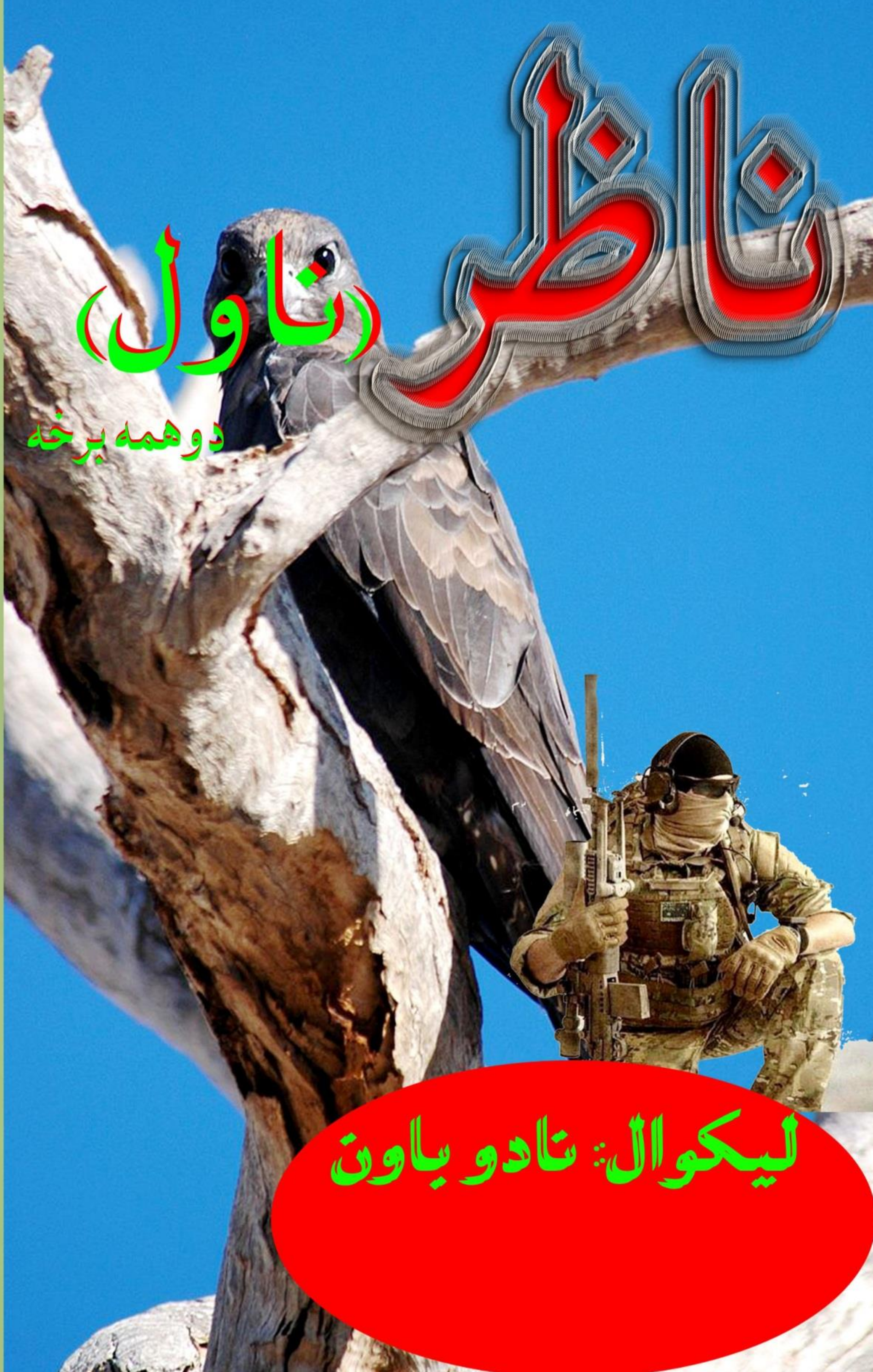

ناظر

(ناول)

دوهمه برخه

ليکوال: تادو باون

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:	ناظر ۲
د کتاب ډول:	ناول
لیکوال:	نادو باون
ژباړن:	محمد نواب ودان احمدزی
کمپوز، ډیزاین او اډېټ:	ذبیح الله ابراهیم خېل
چاپ کال:	لاتر اوسه نده، چاپ شوی.

د کتاب لنډیز

په دې کتاب کې د یوه کس کیسه ده، چې په څو انقلابونو کې یې ګډون کړی، له مجاهدینو شروع د طالبانو تر دورې پورې او نه یوازې دا چې په افغانستان کې یې منډې ترړې کړې، بلکې په عراق او فلسطین کې یې هم منډې ترړې کړې دي.

دا چې دا ناول له اصلی ژوند لیک څخه اخیستل شوی او که یوازې یو خیال دی، اړین نده، یوازینۍ اړینه خبره دا ده، چې د دې ناول په لوستلو به تاسې د ناول له اصلی کرکتر یعنې ناظر سره په ټولو لوړو او ژورو کې وګرځېږی.

ډالۍ

د لیک او لوست، پوهې او ادب ټولو مینوالو ته دې په ډېره مینه او درنښت ډالۍ وي.

محمد نواب ودان احمدزی

پیل

چې کله مې سترګې رالوڅې کړې، نو يوې کوټې کې پروت وم ، يو کس مې سر ته کاوه، ورته ومې ويل: څه کوې؟ ويې ويل: شکر ده چې په هوش راغلې مونږ فکر وکړ چې مړ شوې...

ومې ويل: ززه... زما ټپ ...ټپ ټپونه مې څنګه شول؟

سړي وويل: تشوي‌ش مکوه! مونږ ستا زخمونه ټول ګنډلي او تړلي، ته چې اوس په هوښ راغلې نو ښه کېږې.

ومې ويل : صنم څنګه شوه؟

سړي وويل : څنګه دې چې خوښه وي.

ومې ويل : يعنې؟؟

سړي وويل: صنم مو نيولې اوس له مونږ سره ده، چې څه دې خوښه وه ورسره يې کولای شې.

ومې ويل: خو تاسې څوک ياست؟

سړي وويل: چی تر اوسه دې پوښتنه ونکړه اوس مې هم داسې فکر کاوه چې رانه وبه يې پوښتې، خو دومره بايد درته ووايم چې مونږ په هغې ډله کې يو چې د نوم مخفف يې **CES** ده، نور بيا څو ورځې وروسته غږېږو.

څو ورځې وروسته هغه سړی بيا راغی، راته يې وويل: نو فکر کوم چې روغ شوی به يې هسې هم تا زمونږ ملګرو ته ويلي ول چې غواړې کور ته ولاړشې، زه غواړم تاته د ډلې په اړه معلومات درکړم که چېرې بيا ستا خوښه وه، بيا به ډلې ته را دننه شې، خو ته بايد له موږ سره ژمنه وکړې چې کوم څه چې زه درته وايم هغه به هېڅ چا ته نه وايې، آيا دا ژمنه کوې؟

ومې ويل: سمه ده خو ودې نه ويل چې کله دې خبرې پيلوې؟

سړي وويل: نو غوږ ونيسه....

سړي ټول داستان راته تېر کړ، خو زه يې ددې لپاره تاسو ته نه ليکم ځکه ژمنه مې کړې ده. وروسته له دې چې هغه راته داستان تېر کړ، نو ما ورته وويل: زه هم غواړم چې ډلې ته دننه شم.

هغه زما سترګې وتړلې، بيا يې تر لاس ونيولم، يو يا يونيم ساعت پورې يې کوڅه په کوڅه ګرځولم ، بيا يې يوه کورته دننه کړم راته يې وويل: اوس دې سترګې پرانېزه.

چې سترګې مې پرانيستې بې له ده څخه دوه نور کسان هم ولاړ ول، دلته يوه ډېره پراخه تل خونه وه ، دوی څخه يوه راته وويل: راځه چې دفتر ته ولاړ شو.

زه هم بې له دې چې څه ووايم ورسره روان شوم. لس پنځلس متره چې ولاړو، په يوې کوټې ننوتو، هلته يو کس ناست وؤ، ناست کس وويل: د همدې ځوان په اړه تا ويلي ول؟

هغه سړي چې زه يې دلته راوستی وم وويل: هو ښاغليه ! همدا ناظر خان ده.

سړي وويل : چې ناظر شو، بيا خان له کومه شو ، بله خبره دا چې دی داسې دی، لکه چې د الله الدين خان کاپي وي.

ومې ويل: زما بابا وؤ خو ته يې له کومه پېژنې؟

ويې ويل : زما نيکه ورسره عسکر وؤ ، البته د احمد شاه بابا د شاهۍ په مهال، هغه يې انځور رسم کړی وؤ، چې تېر کال کمونيستانو وسيزه ، هو رېښتيا ملګري دې فاروق ويل چې تا د بې هوښۍ په وخت ځينې معلومات ورکړي چې له موږ سره وؤ ، موږ داسې معلوماتو ته اړتيا لرو چې له موږ سره نه وي.

ما وويل : زه څه خبر يم چې فاروق تاته څه ويلي دي؟

عمر وويل : مهم ندي ، خو ته لاړ شه ارسلان خاورين سره وګوره، هغه له تا سره کار لري کـه دې زړه وي ورشه!

ومې ويل: سمه ده ! نو راځه فاروقه!

فاروق وويل: سمه ده! راځه چې د ارسلان خاورين خواته ورشو!

دواړه غلي روان وو تر څو چې ارسلان خاورین ته ورسېدو ، سلام مې واچاوه، خو مخکې تر دې چې زه څه ووایم، ارسلان خاورین وویل: ستړي مشې فاروق خانه بیا دې څوک راوستی؟

فاروق وویل: دا ناظر ده ! د ده په اړه مخکې ملا صیب درته ځینې خبرې کړې وې او لږ مخکې تا دی غوښت او هو رېښتیا زړګی چېرې؟

ارسلان یې په ځواب کې وویل: هغه تللی چې کسان چمتو کړي عملیاتو ته روان یو ، له ده سره به وروسته وګورو.

فاروق ماته وویل: ته له ما سره راځه ، ځکه ډېر اړین کار درسره لرم !

ومې ویل : خو څه کار دې راسره ده ؟

فاروق وویل : خبرې مکوه، بس په ما پسې راځه غواړم چې حیران دې کړم.

دواړو فاروق یو ور پرانیست ، بیا یې ماته وویل: راځه وګوره چې دلته څوک دي؟

ومې کتل خو هېڅ څه نه برېښېدل، نو ځکه مې وویل: څه دي زه خو هېڅ هم نه وینم.

فاروق وویل : ته لږ صبر وکړه زه دغه څراغ بل کړم چې ووینې دلته.

چې څنګه یې څراغ بل کړ صنم مې ولیده. په زړه مې سوړ باد ولګېده لړزه راباندې راغله حیران حیران مې ورته کتل چې په همدې کې یې سترګې له فاروق نه ما ته راواوښتې ، تر څو شېبو پورې یې څه ونه ویل خو په سترګو سره یې هڅه کوله چې ومې خوري وروسته یې وویل: ته ... ته یې ، یعنې دا ټول کارونه ستا دي؟

ومې ویل : ته بې وفا وې خو زه نه یم ، تا له مونږ سره دوکه وکړه خو ما له تا سره کله هم نده کړې ، زه کله هم ستا په شان نه وم او کله به هم ستا په شان نه شم.

صنم وویل: زما او ستا څه توپیر ده؟ یو د مینې خائن ته یې او یو د مینې خائن زه ! ستا موخه هم له مینې څخه کار وو او زما موخه هم کار وو.

ومې ویل : زما او ستا تر منځ ډېر توپیر ده ، ما د مینې لپاره ډېر څه قربان کړل خو تا لـه دنـدې څخه ډېرې مینې، په کومه ورځ چې تا زه وویشتم هغـه ورځ لـومړۍ ورځ نـه وه چې زه ستا لـه دندې خبر شوم بلکې تر هغې ورځې یو میاشت مخکې ماته جمیل ویلي ول.

تر څو نور څه هم ووایم فاروق تر لاس ونیولم د باندې یې ووېستم د باندې یـې راتـه وویـل: ناظر خانه ! د صنم په اړه باید ځینې اړینې خبرې درته وکړم.

ومې ویل : که اړینې نه وي مه یې کوه.

فاروق وویل: مونږ په صنم باندې یو ډول کمیاوی مواد وکارول، چې د هغـو مـوادو لـه املـه صنم یو داسې حالت ته ولاړه چې هر څه چې مو ترې پوښتل ریښتیا به یې ویل ، خو د درملو د اثر لـه لـرې کېدو وروسته به یې هېڅ هم په یاد نه وؤ.

ومې ویل : ښه نو څه یې وویل؟

فاروق یو څه غلی وؤ بیا یې وویل: پوهېږې چې صنم څنګه په خاد کې مشره شوه؟

ومې ویل: نه! څنګه؟

فاروق وویل: درته یې وایم خو ډارېږم چې په اورېدو به یې ضُعف وکړې یا به دې زړه وچوي.

ومې ویل : فاروقه په داسې حال کې ټوکې هېڅ خوند نکوي.

ویې ویل: سمه ده نو واوره ! کله چې داوؤد خان پـه ظاهر شاه باندې کودتـا وکـړه ، کـورنۍ یـې مسکو ته لاړه هلته چې یې یوه میاشت تېره شوه سي آی اِې ورته د دندې وړاندیز وکړ، دا یې په کې جي بي کې د جاسوسې په توګه دننه کړه،د کې جي بي د یوه مهم جاسوس لور یې معرفي، بیـا چې کله شوروي اتحاد په افغانستـان یرغـل وکړ دا یـې راولېږلـه ، دا کـار یـوازې لـه تـا سره نده شوی، بلکې ډېر نور ځوانان هم د دې ښکار شوي خو له ښکارونو څخه یې یوازې ته ژوندی پاتې یې.

ومې ویل : نو د دې کورنۍ اوس چېرې اوسي؟

فاروق: اصلی پلار یې په کالیفورنیا کې، خو د جاسوسۍ پلار یې په مسکو کې ژوند کوي.

ومې ویل: څه فکر کوې چې خاد به د دې له نیول کېدو څخه خبر وي؟

فاروق: هههه ههه! هه. په دې خبرې خو به خبر نه وي، خو دې پسې به خامخا ګرځي.

ومې ویل: حزب به څه پرې وکړي ؟ یعنې که چېرې یې حزب اسلامي ته وسپارو څه به پرې وکړي؟

فاروق: هههه کېدای شي چې بېرته یې خوشې کړي.

ومې ویل: ارسلان به کله راشي؟

فاروق وویل: دوه دوه نیم ساعت وروسته، سپین بولدک ولسوالۍ ته تللی، نورو ملګرو ته لارښونه کوي بیا بېرته راګرځي.

ما وویل: خو تا ویلي ول ، ارسلان عملیاتو ته تللی.

فاروق وویل: ما نه وؤ ویلي ارسلان ویل، بله دا چې همدا یې عملیات دي.

ومې ویل: ته درځه زه څو شېبې له صنم سره خبرې کوم.

زه صنم سره په خبرو اخته وم چې فاروق راغی ویې ویل: ناظر خان ! ستا شېبه لکه چې دقیقه ده درې ساعته دې تېر کړل، ارسلان همدا اوس راورسېده ته یې غوښتی یې.

بې له دې چې څه ووایم ورسره شوم، تر څو چې ارسلان ته وسېدو ، هېڅ خبرې مو ونکړې، چې کله د ارسلان خونې ته ورسېدو ارسلان وویل : ملګریه ته خو اوس جوړ شوې اوس کولای شې کور ته ولاړ شې ، مګر دا چې که وغواړې د ډلې غړیتوب خپل کړې.

ومې ویل: دا خو ښکاره خبر ده چې زه غواړم د ډلې غړیتوب ترلاسه کړم.

ارسلان خاورین وویل: سمه ده اوس د ډلې غړی یې ، خو د صنم په اړه څه وایې؟

ومې ویل : که چېرې دا ژمنه راسره کوې چې له ما او زما له کورنۍ سره به کار نلري خوشې یې کړه.

ارسلان وویل : ستا دا نظر ده ؟ نظر خو دې ښه دی خو دوه ستونزې لري ، لومړی دا ده چې صنم د دې وړ نده چې د ژمنې پوره کېدو اعتبار دې پرې وشي، دوهم دا چې صنم یوازې ستا په مقابل کې مجرمه نده چې ته وکولای شې هغه وبښې.

ومې ویل: نو بیا ولې دې له ما څخه په دې اړه پوښتنه وکړه ؟

ارسلان وویل : ځکه ما فکر وکړ چې ته به د یو متضرر په توګه هغې ته یوه سزا وټاکې خو تا داسې فکر وکړ راځه یو نوی قانون به جوړ کړم.

ومې ویل : ښه خبره ده خو اوس زه باید څه وکړم؟

ارسلان وویل: هېڅ، کولای شې کورته ولاړ شې. څو ورځې وروسته یوه غونډه ده زه غواړم هلته راشې بیا زه ، په تا پسې کس درلېږم.

ومې ویل : خو خاد ته څه ووایم چې زه چېرې وم ؟

ارسلان وویل: ورته ووایه چې په روغتون کې وم ، بیا هغوی درنه پوښتنه کوي چې ولې، ته ورته ووایه چې اشرارو ویشتلی وم.

ومې ویل : ښه ده نو بیا زه ځم.

ارسلان وویل: سمه ده یوسف ته به ووایم چې په خپل موټر کې دې کابل ته ورسوي، بیا هلته پیسې ورکړه یا یې هم مه ورکوه، ورته ووایه که نر یې راڅخه یې واخله!

د هغې ورځې په سبا یولس نیمې بجې کورته ننوتم ګورم چې به کور کې ډېر بدلون راغلی وؤ، څو تنو ماشومانو هلته لوبه کوله ، حیران شوم ، چې په شلو ورځو کې څنګه زما د ورور واده وشو او بیا دا ماشومان یې څنګه دومره ژر لوی شول ، بیا مې وویل کېدای شي چې څوک مېلمانه راغلي وي!

له یو ماشوم څخه مې وپوښتل: دچا زوی یې؟

ماشوم وویل: د اکبر زوی، ته زموږ په کور کې څه کوې؟

ومې ویل: دا خو زموږ کور ده، ځو ورځې مخکې مو اخیستي ده.

که ریښتیا ووایم په دې خبرې ریښتیا حیران شوم، مخامخ د جمیل دوی کور ته ولاړم چې ځنګه مې دروازه ووټکوله ، جمیل راووت زما په لیدو هک حیران شو، ومې ویل: داسې حیران ولاړ یې لکه د چا ارواه دې چې لیدلې وي یو غږ خو وکړه.

ویې ویل : ته ځنګه له قبر څخه راووتې؟

ومې ویل: ماغزه دې خراب دي که ځنګه ، ده څه په اړه خبرې کوې؟

ویې ویل: نو ته خبر نه یې؟ خلکو دې پلار ته ویلي چې زوی دې په اشرارو کې وؤ اوس خاد نیولی، پلار دې د دې لپاره چې تا خوشې کړي خپل کور یې خرڅ کړ خو پیسو باندې یې یوازې یو مړی ترلاسه کړ، اوس ستا مور ستا د مرګ د ویر له امله په روغتون کې بستر ده.

ومې ویل: د دفتر حالات زما په اړه ځنګه دي؟

ویې ویل: هغه پخوانی مشر لرې شو اوس د هغه په ځای یو ډېر جدي کس راغلی، که هېڅ نه وي. د دومره غیرحاضرۍ (ناسوبتیا) له امله دې هم جزایي کوي.

ومې ویل: هغه خو یې صلاحیت ده خو تر څو چې زه پوهېږم هغه به راته څه ونه وایي، ځکه زه د هغه لپاره بهانه نه لرم.

ویې ویل: سمه ده ! نو راځه چې لومړی دې ، ستاسو نوي کور ته بیایم، بیا به نو له خیره سره دفتر ته ولاړ شو.

ومې ویل: نه لومړی غواړم چې له رئیس صاحب سره وګورم، بیا به کورته ولاړ شم.

جمیل وویل: ښه نو خبره داسې ده؟ ګرڅه زما زړه خو غواړي چې لومړی کور ته ولاړ شې خو ته چې وایې نو بیا سمه ده، ځه چې ځو.

حرکت مو وکړ ، چې کله دفتر ته ورسېدو رئیس ته مې سلام واچاوه ، بیا مې نظامي سلامي او احترام وکړ ودرېدم.

مشر (رئیس) وویل: جمیله! دا دې څوک راوستی؟

جمیل وویل: دا احمدزی ده، د دې ریاست کارکونکی ده.

مشر وویل: نو دا رزیل، تر اوسه چېرته وۀ؟

جمیل وویل: دا خو به دی په خپله درته ووایي، ووایه کنه!

ومې ویل: پخواني مشر د یوه پټ کار لپاره کندهار ته واستولم، هلته اشرار (مجاهدین) راباندې خبر شول زه یې اووه مرمۍ وویشتم، د حوزې عسکرو روغتون ته بوتلم تر دوه ورځو مخکې بې هوشه وم.

مشر وویل: د زړه د اخلاص څخه دروغ وایې، خو زه بشپړې څېړنې کوم تر هغو رخصت یې.

ومې ویل: سمه ده چې هر کله څېړنې پای ته ورسېدې ماته خبر راکړې.

له هغه ځای جمیل راسره شو او دواړه، زموږ کورته لاړو د کور څنګ ته یې زه ودرولم جمیل دننه ولاړ زما مور ته یې څه ویل غوښتل زه هم پټ ککور ته دننه شوم، جمیل زما مور ته وویل: اکانې (د تره ښځې) که یو زېری درباندې وکړم څه به راکړې؟

مورمې وویل: هغه سپین چرګ به درته حلال کړم.

جمیل وویل: زیری مې ستا تر چرګ لوی ده.

مور مې وویل: ځورول مکوه! ژر یې راته ووایه.

جمیل ووی‌ل: احمدزی ... د باندې ولاړ ده.

سترګې یې له اوښکو ډکې شوې ، په شونډو یې موسکا راغله له خولې څخه یې غږ نه پورته کېده خو غوښتل یې چې څه ووایې، خو تر هغې مخکې مې وویل: زه دلته یم مورې.

له خوشحالۍ څخه یې په پښو کې ځواک له لاسه ورکړ ورمنډه مې کړه ، غوښتل مې چې لاس یې مچ کړم خو هغې ژر په غېږ کې ونیولم ویې ویل: ته تر اوسه چېرې وې؟

ګرځه دايې په خوله ونه ويل: خو ما واورېدل، ځواب يې هم زما له سترګو څخه واخيست.

پلار مې چې کله د شپې له وليدم هغه هم خوشحاله شو، يو ټولګيوال مې ورته ويلې ول سبا ته پوهنتون پيلېږي، زوی ته دې ووايه چې نور راشي.

د شپې مې تر دوؤ بجو خوب ونکړ، سهار بايد پوهنتون ته هم تللی وم، سهار چې پوهنتون ته ولاړم، ټولو ټولګيوالو سره مې ستړې مشې وکړې، بيا د ښکلې شيشکې خواته ورغلم ورته مې وويل: سلام ښکلې شيشکې! ته هم ستړې مشې او څنګه يې؟

ښکلې شيشکه په غوسه شوه بيا يې وويل: رزيله! زما څېره دې لږ خندانه وليده، فکر دې وکړ چې اوس ښه د ګپ ورکولو موقع ده؟

خو دا خبره ځکه په ما باندې بده ونه لګېده ځکه چې ما له نجونو تر دې ډېرې ترخې ليدلې وې، درسونه مو همداسې روان ول، تر دې چې بيا د کال وروستی آزموينه راورسېده، د آزموينې تر تېرولو وروسته، په خاد کې زموږ مشر وغوښتم راته يې وويل: بهرامه ځويه! ما ستا په اړه بشپړې څېړنې پای ته ورسولې تا چې څه ويلي ول، هغه ټول رېښتيا وؤ، سره له دې چې په تا لوی خطر تېر شوی بيا هم، زه تا د يوې دندې لپاره کندهار ته لېږم، البته جميل بايد له تا سره ملګری وي.

ومې ويل: سمه ده مشره! خو کله او د څه لپاره بايد ولاړ شو؟

مشر وويل: ته لاړ شه، نور هر څه درته جميل وايي.

د پنج شنبې په ورځ يو کس چې ځان يې آصف معرفي کړ راته وويل: ارسلان خاورين د دوشنبې په ورځ غوښتئ يې، هسې هم د شنبې په ورځ ته کندهار ته راځې نو له هغه سره به هم وګورې، هو رېښتيا يوازې ته.

ومې ويل: سمه ده ! چې څنګه يې خوښه وي.

د جمعې په ورځ جميل هم زموږ کورته راغی، او زما پلار ته يې وويل: کاکا جانه ! زه غواړم چې سباته کندهار ته ولاړ شم ځکه زموږ (زما او جميل) دنده ده، ځکه خو تر بېرته راتلو پورې بايد زما مور او خور ستاسو په کور کې وي.

پلار مې وويل: خو ته ښه پوهېږې چې په ما باندې تېر ځل څه تېر شول؟

جميل وويل: هو! زه پوهېږم، خو دا ځلې دی يواځې نه ځي، بلکې زه هم ورسره يم، بله دا چې له دندې خو نشي تښتېدای.

پلار مې وويل: سمه ده! چې څنګه ته وايې، خو يوې خبرې ته پام کوه چې څوک درباندې شکمن نشي، دوهمه دا چې خور دې زما لور ده او مور دې زما خور هر کله دې چې زړه وؤ، رايې وله.

مازديګر مهال جميل راغئ، د جميل په راتلو حيران شوم ځکه چې ښکلې شيشکه هم ورسره وه، يعنې دا چې هغه يې خور وه، جالبه خبره خو لا دا وه چې مونږ دواړو دوه کاله په پوهنتون کې وؤ خو زما يې لا نوم صَحي نه وؤ زده، مخته يې غلې ولاړ وم خو هغې وويل : احمدزيه سلام!

جميل وويل: ګل پاڼې ته له ده سره پېژنې؟ خو له کله؟

شيشکې وويل: دی هم له ما سره په پوهنتون کې ده.

جميل وويل: تاسې کور ته لاړ شئ! مونږ دواړه لږ څه کار لرو!

زه او جميل دواړه له کوره ووتو، د باندې جميل وويل: احمدزيه! پوهېږې دنيا هم عجيبه ده زمونږ مشره يو په يو ورک شوه، دا مشر چې اوس راغلی بلکل لېونی ده، ته د ده کارونو ته وګوره مونږ لېږې کندهار ته د دندې لپاره آيا دا کار سم ده؟

ومې ويل: خو تا ماته نه وؤ ويلي چې يوه ښځه زمونږ مشري کوي هغه څه نومېده؟

جميل له لږې چوپتيا وروسته وويل: سارا! خو د صنم په نوم مشهوره وه.

ومې ويل: چې هر څه وي همدا مو مشر ده، اوس يې دنده راکړې، بايد په ښه اخلاص يې سر ته ورسوؤ.

ددې خبرې په اورېدو جميل په موسکه خوله وويل: ته نو بيا له کله څخه کمونېست شوې؟ چې اوس دندې په اړه خبرې کوې.

ومې ويل: خبره د کمونېستۍ نده، ددې لېاره چې مشر په مونږ شک ونکړي، بايد دا دنده په برياليتوب تر سره کړو.

جميل وويل: دا خبرې پرېږده، راځه چې يو کس سره دې معرفي کړم.

زه او جميل دواړه قلعه برقي سيمې ته لاړو، هلته يې يو دروازه وټکوله، يو کس چې ډېر آشنا راته ښکاريده، دروازه خلاصه کړه (پرانيسته) ويې ويل: جميل الرحمنه! ستړی مشې!

که ريښتيا ووايم نو ډېره خندا راغله، ځکه داسې يو نوم مې تر اوسه نه وؤ اورېدلی، خو سړي، سم دستي وويل: ولې؟ څه داسې خبره مې وکړه،چې ته يې وخندولې؟

جميل وويل: هېڅ ! دی بس همداسې ده ، چې هر وخت يې وګورې خاندي.

سړي وويل: نو بيا راځئ چې دننه ولاړ شو! ډوډۍ به وخښو او چی (چای) به وخورو.

جميل وويل : نه! مننه ! ته راځه چې دباندې ولاړ شو! لږ چکر ووهو، خبرې به هم وکړو، ته پکې څه وايې؟

سړي وويل: درسره منلی يې نشم، خو درسره ځم.

ځان سره مې فکر پيل کړ ما ويل کېدای شي، دا به زمونږ د کلي هټيوال وي، د هغه نوم هم راڅخه هېر شوی وؤ.

خو جميل وويل: دا لالی ده، اصلاً د کندهار ده، درې کاله يې په لوګر کې تېر کړي دي، ځکه خو يې لهجه د احمدزيانو په شان ده، دی په خاد کې ده، سبا ته به په ګډه کندهار ته ځو.

تر ډېره له لالي سره وؤ، لالي ډېرې خندونکې خبرې کولې، بيا په پای کې مو خدای په اماني ورسره وکړه، کورته چې راغلو، ډوډۍ مو وَختـه وخوړه بيا نو دواړه زما کوټې ته لاړو ځکه سبا بايد وختي پورته شوي وای، سبا سهار وختي جميل راپاڅولم، ددې لپاره چې د شپې غسل راباندې اوښتئ وؤ، نو د غسل کولو لږ وخت ونيوه، د همدې لپاره مې ونشوکولای چې دشپې سم خوب وکړم، په موټر کې تر ډېره خوب وړلم، خو بيا هم ما له جميل څخه وپوښتل: د دندې پرمهال به زما پوهنتون څنګه کېږي؟

جميل وویل: خاد درسره مرسته کوي.

لالي تر هغو وخندولو تر څو چې په موټر کې ناست وؤ ، کله چې موټر کندهار ښار ته ورسېده، نو کله چې له موټر څخه ښکته شولو لالي وویل: که مو خوښه وي نو ماسره به زما د ورور کورته ولاړشو؟

جميل وویل: چې څنګه دې خوښه وي.

لالي وویل: نو بیا راځئ!

له لالي سره مو حرکت وکړ، تر څو چې موږ د لالي د ورور کور ته ورسېدو، چې کله لالي دروازه وټکوله او ورور يې دروازه خلاصه کړه حیران شوم ، ځکه دا فاروق وؤ، خو مخکې تر دې چې څه وواېې ما ورته اشاره وکړه چې زما په اړه څه مه وایه.

لالي وویل: دا زما ورور فاروق ده فاروقه! دا زما ملګري دي ، هر يو به خپل ځان درته معرفي کړي.

جميل وویل: زما نوم جميل ده، کور مې په کابل کې ده.

وروسته ما **وویل:** زما نوم احمدزئ ده، تخلص مې بهرام زی ده، خو ډېر خلک مې د بهرام په نوم یادوي، زما کور هم په کابل کې ده.

فاروق وویل: ښه ده! خو زر دننه راسئ ستړي سوي به یاست.

لالي وویل: نه لالا ! دومره نه يو ستړي سوي، خو بیا درځه ځې ځو دننه.

دننه ورسره لاړو ، يوې کوټې ته يې بوتلو، فاروق لاړه چې چای راوړي لالي **وویل:** احمدزيه ستا دنده دا ده چې زما ورور وڅارې، ځکه زه فکر کوم چې هغه د اشرارو له کومې ډلې سره اړیکې لري، نو ته يې باید مشر پیدا کړې او پته يې ماته راکړې.

د دې خبرې په اورېدو حیران شوم، د **جميل** خوا ته مې وکتل، ومې ویل: یعنې څه؟ مشر خو ماته داسې څه نه وؤ ویلي.

جمیل وویل: دلته کې دی مشر ده، هر څه چې دی وایې موږ یې باید پرځای کړو.

لالي خپلو خبرو ته دوام ورکړ: دا چې جمیل باید څه وکړي دا به زه ورته ووایم، خو ته باید یوې خبرې ته پام ونیسې، باید زما ورور سره ملګری شې او خپل کار باید په ملګریتوب کې وکړې...

دی لا په همدې خبرو کې وؤ چې فاروق راغی، ده هم ژر خپله خبره بدله کړه ویې ویل، تر څو چې زه فکر کوم ته او زما ورور به شه ملګري سی. او تر ډېره به د یو بل په کار سی.

فاروق د چي (چای) د اچولو پر مهال وویل: دا چې څوک به له چا سر ملګری سي او څوک به د چا په کار سي د دې پیصله (پرېکړ)ه وخت او تقدیر کوي، خو موږ به هم خپل کوشش (هڅه) کوؤ.

لالي یې په ځواب کې وویل: وخت او تقدیر، ستا په لاس کې بند مرغان دي، که دې وکولای سول ګټه ترې اخلې، کنه زیان به یې در رسېږي.

د چي له څښلو وروسته، لالي جمیل ته وویل: زه او ته به دباندې لاړ وګرځو، د پلار ایشې درختان (ونې) به وګورو تر هغې پس به لاړ بازار ته سر ورشکاره کړو، احمدزی دې له فاروق سره پاته سي.

ددوی تر وتلو وروسته فاروق وویل: ورور مې زما د ښارلو درته وویل؟

ومې ویل: نو ته څه پوه شوې؟

فاروق وویل: ما ټولو خبرو ته غوږ نیولی وؤ، موږ به ټول کارونه په چپه کوؤ.

ومې ویل: یعنې څنګه چپه؟

فاروق وویل: ما خپل زوی عبدالله، د هغوی ښارولو لپاره لېږلی، زه او ته هم ورځو.

ومې ویل: ښه خبره ده! باید دا کار وکړو.

دواړه د فاروق دوی له کور څخه ووتلو، فاروق خپل زوی عبدالله له لېرې واټن څخه وپېژانده، عبدالله د یوې ونې خواته ولاړ وؤ، موږ هم ژر د عبدالله څنګ ته ورنږدې شولو، فاروق د عبدالله په خوله له لاس ایښودو وروسته هغه ته وویل: وېرېږه مه! زه دې پلار یم فاروق. اوس مې خپل لاس ستا له خولې څه لرې کوم، خو ته چیغې ونه وهې.

عبدالله چې خپل پلار ته وکتل زړه یې آرام شو، فاروق عبدالله ته وویل: زویه اوس نور کور ته لاړ سه.

عبدالله د کور په لوري حرکت وکړ، مونږ ژر د ونو شاته پټ شولو، همدې وخت کې لالي شاته راوکتل، چې عبدالله یې د کور لورې ته په تګ ولید نو ویې ویل: جمیله! نو ستا د جلال آباد سفر داسې؟ خو زه به یې درته ووایم ته د جلال آباد په بهانه، خړ ډنډ ته لاړې، بیا له هغه ځای څخه ششمو کمپ ته ولاړې، بیا له هغه ځای څخه جلال آباد ته راغلې، تا څه فکر کړی وؤ چې خاد به په دې ټولو نه خبرېږي؟ او هو هغه احمدزی دې د ګلبدین په امر راوسته او په خاد کې دې شامل کړ ؟ اوس ټول خاد خو په دې خبرو نده خبر، بس یو څو کسان په دې اړه پوهېدل، د هغو له جملې څخه یو ته یې یو دې ملګری ناظر ده، بله زمونږ پخوانۍ مشره صنم زه او یو بل کس ده، تاته باید زه سزا درکړم، د مرګ سزا.

لالي تفنګچه راوویسته، د جمیل سینې ته یې ونیوله ما هم بې اختیاره ورمنډه کړه د جمیل مخکې ودرېدم ومې ویل: اول ماووله!

لالي وویل: هههههها ! سه سو چې ته هم راغلې اوس به دواړه یوځای مړه کړم، هسې مې هم یو کار نیمګړی پاتې وؤ او هغه ستا وژل ول، خو مخکې تر هغه یو حقیقت (ریښتیا) درته وایم ، پوهېږې چې ما له صنم سره مینه درلوده ، د هغې په ټولو وژنو کې زه شریک وم ، زه هم ستا په شان وم ، سرکښ او ځانګړی، خو ما له خپل ځانګړیتوب څخه د صنم په خوښه ګټه پورته کړه، هغې ځانګړي کسان وژل ، ما له هغې سره مرسته کوله، خو هغې ستا په باب ویلي ول، چې دی دومره هم ځانګړی نده، چې وکولای سي زما سر وخوري، ما ډېر ځانګړي وژلي تا هم نه پرېږدم.

کله چې ده غوښتل ماشه کش کړي، فاروق یې په ستوني کې څادر واچاوه او شاته یې کش کړ، د لالي له لاس څخه تفنګچه ولوېده، د فاروق خوا ته یې مخ واړاوه، فاروق وویل: ناظره! زر کوه ! ویې وله، لالي فاروق له ستوني راونیوه، خو ما ژر، لالی په پښه وویشته، بیا مې په بله پښه هم وویشت، د فاروق ستونی یې پرېښود په ځمکه ولوېده او له هوښه لاړ.

فاروق وویل: ولې دې په سر ونه ویشت؟

ومې ویل: لومړی دا چې تاته خطر وؤ، دوهم دا چې، باید وروستی کس هم معلوم کړم چې هغه هم په دې راز پوهېږي.

جمیل وویل: هغه فاروق ده! ځکه همدا اوس یې ستا پټ نوم واخیست.

جمیل ته مې وویل: دا خبرې به وروسته کوؤ اوس به فاروق لالی مرکز ته بوځي، د دې لپاره چې کیمیاوي درمل ورته ورکړي، بیا به مونږ ترینه څېړنه وکړو.

جمیل وویل: فاروق چېرې ولاړه؟

ومې ویل: کېدای شي چې موټر پسې تللی وي، مونږ باید لالی چېرته پټ کړو ځکه د فاروق تر راتلو یې باید څوک ونه ویني.

له لږ ځند وروسته فاروق له امبولانس سره راورسېده، لالی مو په امبولانس کې واچاوه، بیا زه او فاروق له لالي سره وختلو او جمیل مخکې سېټ کې کېناست، لالی مو چې څنګه روغتون ته ورساوه، فاروق وویل: نور کارونه دوی په خپله کوي، موږ درې کسان به کور ته ولاړ سو.

دشپې دولس بجې فاروق راپاڅولم راته یې وویل: اوس به لاړ سو.

ژر تشناب ته ولاړم بیا مې په ورخطایۍ اودس وکړ، تر هغه وروسته چې روغتون ته ورسېدو، د روغتون تلخونې ته ښکته شولو، له هغه ځای څخه د جوړښت مرکز ته لاره تللې وه، مخامخ د څېړنې کوټې ته دننه شوم، څېړونکي چې فاروق ولیده ویې ویل: ډېر سخت ده، درمل هېڅ اثر نه پرې لري.

فاروق وویل : لږ پرې زیاد کړه!

څېړونکي وویل: که چېرې یوه ذره نور ډېره شي د تل لپاره یې له پښو غورځوي.

ومې ویل: صنم سه شوه؟

څېړونکي وویل: له ارسلان خاورین څخه وپوښته.

زه او فاروق ډواړه د ارسلان خاورین خواته ورغلو، ارسلان خاورین زما په دامهال لیدو ډېر خوشحاله شو ویې ویل: آفرین ناظره ! په ډېره ښه وخت کې راغلې، سبا ته غونډه ده، او ته باید له ما سره اوسې په دې غونډه کې.

ومې ویل: سمه ده ! خو یوه پوښتنه کوم هغه دا چې: صنم چېرته ده؟

ارسلان خاورین زما په ځواب کې وویل: څه پرې کوې ؟لکه چې مینه دې بیا تازه شوه.

ومې ویل: نه دا خبره نده ! خو زه باید څو پوښتنې ورڅخه وکړم.

ارسلان خاورین وویل: څه پوښتنې؟

ومې ویل: وروره ! ته پوهېږې چې هغه زما په راز پوهېږي چې له هغه څخه ځینې نور کسان هم زمونږ په راز پوهېږي، باید هغوی معلوم کړم.

ارسلان خاورین وویل: دا به زه ورڅخه وپوښتم، یا پرېږده یې ته خپله یې، ترینه وپوښته، ته او فاروق دواړه لاړ شئ او له رستم سره وګورئ هغه به درسره مرسته وکړي.

زه او فاروق د رستم خواته ولاړو ، خو چې کله مې رستم ولید ، آشنا راته ښکاره شو، ومې ویل : لکه چې چېرته مې لیدلئ یې؟

رستم وویل: هو! مونږ له یو بل سره په غزني کې لیدلي دي، ما صنم ته وسله ورکړه ، او بیا مې ارسلان خاورین ته خبر ورکړ، چې صنم له یو کس سره کندهار ته درځي، هغوی هم اقدامات وکړل.

ماته راپیاد شول چې کله مونږ په غزني کې ولو، د هوټل د پیسو د تحویلولو په وخت کې له صنم سره ناست وؤ ، او چې کله صنم راپاڅېده نو ده ته یې لاس ورکړ، بیا صنم ماته ویلي ول چې زما تولګیوال دی، کور یې په غزني کې ده، رستم ته مې وویل: ښه خبره ده! خو ودې نه ویل، چې صنم چېرته ده؟

رستم وویل: هغه په روغتون کې ده، درې ساعته وروسته یې د مرګ وخت ده.

ما ورته وویل: خو ارسلان خاورین ویل چې باید له هغې نه څېړنه وکړو.

فاروق وویل: څه خبره نشته زه ځم او ژر تر ژره یې راولم.

درې ساعته ورته په تمه وؤ، له هغې نه وروسته یې صنم راوړه، خو په سپین کفن کې، مخ یې رالوڅ کړ، رنګ یې تک ژیړ شوئ وؤ، خو بیا هم ډېره ښکلې وه، که داسې دوکه یې یوازې له ما سره کړې، نو کېدای شي، چې دا درد مې نه وای زغملی. خو یوازینی شی، چې ماته یې دا درد د زغملو وړ وګرځاوه، هغه دا وؤ چې له ډېرو کسانو سره یې شپې تېرې کړې وې. که یوه مړی په شلو خلو کې دننه شي نو، هغه مړی د خوړلو نه وي.

لږه شېبه وروسته ارسلان خاورین راغی او ویې ویل: ناظره ! ښښنه غواړم! خو نن مې ونشو کولی چې هغه درته ژوندی راولم، فکر کوم هغه راز چې تا غوښتل پرې پوه شې لکه چې همداسې راز پاتې شو! اوس تاسې لاړ شئ او دا رزیله خاورو ته وسپارئ.

د صنم تر خښولو وروسته فاروق وویل: مونږ لا یوه لاره لرو، او هغه دا چې مونږ باید په لالې باندې ډېر فشار راولو، دومره چې هغه اقرار وکړي.

رستم راغی او ویې ویل: ارسلان خاورین ویل، چې راشه په کار مې یې.

په لاره کې مې رستم ته وویل: ته څنګه دلته راغلې؟

رستم وویل: ځکه چې زما دنده پای ته رسېدلې وه، نور اړتیا نه وه ، چې د خپل ورور په ځای مې کار کړی وای.

حیران شوم ومې پوښتل: یعنې څنګه ؟

رستم وویل: زه او زما ورور رحیم دواړه ورته څېرې لرو، د تره زوی مې هم ماته نږدې څېره لري، نوم یې سلیم دی د غزني په خاد کې دنده لري، د هغه په ځای تل زما ورور کار کوي، او هلته د جانان په نوم مشهور وؤ او که چېرې د خاد کوم کس وغواړي چې هغه پیدا کړي نو، باید د نوید پوښتنه وکړي، ورور مې کابل ته تلو نو ځکه، زه د هغه په ځای ناست وم.

ومې ویل: جالبه ده ! بیا خو باید ستا تول قوم ومنو.

رستم وویل: جالبتیا ، منل او نه منل پرېږده، ښه کوه چې ارسلان خاورین ته ځان ورسوؤ.

ماسپښین مهال ارسلان ته ورغلو، هغه چې مونږ ولیدو ویې ویل: ناظره! زه ته او ملاصاحب او د هغه دوه مرستیالان یو ځای ته د غونډې لپاره تلونکي یو رستم او فاروق باید په هډې باندې پام وکړي.

کله مو چې د ماښام لمونځ وکړ، له هغه وروسته لس کسه یو موټر ته وختلو زه په مخکې سیټ کې ناست وم ارسلان خاورین موټر چلاوه نورو په خپلو منځو کې خبرې کولې ما هم له ارسلان سره ټوکې کولې، یو وخت مې سترګې پټې شوې وې، وروسته ارسلان راپاڅولم او راته یې وویل: وړاندې لاړ شه اودس وکړه، ژر ېږه ته راشه مونږ دلته جمع (د جمعې لمونځ) کوؤ، بیا به ته مونږ ورسوې.

ومې ویل: ماته خو لاره نده معلومه.

ارسلان خاورین وویل: زه یې درته ښیم.

لاړم اودس مې وکړ، بیا ژر راغلم، ګورم چې ملاصاحب جمعې ته مخکې شوی ما هم اقتدا ورپسې وکړه، لمونځ مو خلاص کړ، بیا زه موټر ته کښېناستم، ارسلان مې څنګ ته کېناست ویې ویل: دا سړک خو وینې، په همدې سړک درځه.

ما هم ورسره ومنله او مخ پر وړاندې مې موټر روان کړ.

د ماخستن لمونځ مو په نیمه شپه کړی وؤ، خو شپه هېڅ نه خلاصېده څلور ساعته وروسته یو ځای کې ملاصاحب وویل: ناظره! موټر ودروه! باید د سهار لمونځ وکړو.

لمونځ مو په جمع وکړ بیا مې ارسلان خاورین ته وویل: ګرانه ! نور دې نه د موټر په چلولو کې یم او نه دې په بل څه کې ستا تر څنګ کښېنم او تماشه کوم.

ارسلان خاورین وویل: سمه ده ګرانه ېږه کوه.

بلاخره وروسته له دوؤ ورځو څخه یوه ځي ته ورسېدو.

هلته یوه لویه دښته وه په منځ کې یې یو کوچنی غر وؤ موټر مو غره ته نږدې بوته په هغه غره کې یو لوی سوری وؤ د سوري په خوله کې یوه کوچنۍ دروازه (ور) وؤ له موټر څخه ښکته شولو په

دروازه باندې دننه شولو، لږ مخکې ولاړو دا کوم عادي سوری نه وؤ، بلکې يو پوځي اډه وه، پوځيانو ته ځير شوم، افغانان نه ښکارېدل، اوړې ته يې ځير شوم، پوه شوم چې عراقي ځواکونه دي، چې ټولو به ارسلان خاورين ته نظامي سلامي هم کوله.

ارسلان خاورين وويل: لږ بايد په تمه شو، يو کس کم ده، چې کله هغه راورسېده، غونډه به پيل کړو.

څه موده وروسته هغه هم راورسېده لومړی يې له ملاصاحب سره بيا يې ارسلان سره وروسته يې له ما سره او بيا يې له ټولو نورو سره ستړې مشې وکړه، تر هغې وروسته غونډه پيل شوه، او ارسلان خاورين وويل: محترمو ملګرو! زمونږ استخباراتو د نړۍ په ټولو استخباراتو کې نفوذ کړی بې له موساد څخه ځکه دلته دوه ستونزې شتون لري، يو دا چې د موساد هر غړی بايد چې اسرائيلی اوسي، چې دا کار ډېر ستونزمن ده، چې مونږ دې وکولای شو، خپل کوم کس پکې داخل کړو دوهمه لاره د پيسو ده، يعنې دا چې مونږ کولای شو د پيسو له لارې په ډېرو استخباراتي سازمانونو کې نفوذ وکړو، خو تاسې پوهېږۍ چې يهود بې شمېره زياتې پيسې لري.

صدام وويل: دومره مهم هم ندي چې ته يې فکر کوې هسې يې په اړه تشويش مکوه، څه دومره لوی استخبارات هم ندي چې دې بايد حتماً پکې نفوذ وکړو، هسې د عراق استخباراتو ته نږدې نو ځکه به مونږ ورته پام کوؤ.

ومې ويل: يوه بله لاره هم شته او هغه دا چې مونږ فلسطين ته پوځ ورولېږو، هم د اسرائيلو رفتار څاري هم به هغوی بوخت ساتي او هم به د فلسطين خوارو خلکو سره مرسته کوي.

صدام وويل: دئ هم زموږ په ژبه پوهېږي؟

ارسلان خاورين وويل: تا زده کړې ده، خو ده ته له پلار څخه ميراث پاتې ده.

صدام وويل: تر څو چې زه فکر کوم نو اوس بايد د افغانستان په اړه فکر وکړو ، ځکه په افغانستان کې ډېر بد حالت راتلونکی ده ، شورويانو پرون په مسکو کې يوه پټه غونډه درلوده، په دې غونډه کې روسانو ويلي چې د شوروي اتحاد اقتصادي وضعيت خرابه ده ، مونږ بايد د افغانستان په اړه خپل دريځ بدل کړو.

زه يې په خبرو کې ورولوېدم ومې ويل: يعنې دوی مات شوي، نو بيا څه فيصله يې وکړه ؟

صدام وويل: ته هم سم د ترووږ مچ يې لږ صبر کوه، ما خپله درته ويل: دا فيصله (پرېکړه) يې کړې، چې دوی به د کارمل په ځای يو جدي کس راوړاندې کوي، هغه به په افغانستان کې بدلون راولي، که يې رانه وست بيا به يې له ناچارۍ افغانستان پرېږدي.

ارسلان خاورين وويل: نو دا به خامخا (هرومرو) نجيب وي ؟

صدام وويل: کېدای شي! رښتيا ته دا ووايه ته څنګه دلته راغلې او له استخباراتو سره يو ځای شوې؟

ارسلان خاورين وويل: زما مور هغه وخت، چې زه يې په ګېده وم ، خاورې يې خوړلې د همدې لپاره چې کله زه پيدا هم شوم، زما نيا د دې لپاره چې مور مې د خاورو له خوړلو نه راوګرځوي په ما يې خاورين نوم کېښود ، زه چې کله درې کلن شوم يوه ورځ داسې حالت رابانده راغلئ وؤ چې د ټول کلي خلکو فکر کاوه ، چې مړ يم خو مور مې دا خبره نه منله زه يې له کفن څخه راويستلی وم ، د کلي ملا ته يې ورښودلی وم ملا ورته ويلي ول نور مړ ښکاري له سترګو نه يې داسې چې روغ جوړ ده، فکر کوم د ده زړه درېدلی ده، زه ياسين پرې چوف کوم که له هغه سره ښه نشو نو بيا په يوه حيرانونکې پېښې رغېدای شي، زه هغه مهال له ياسين سره روغ شوم خو وروسته پوه شوم چې زه کله وغواړم خپل نفس او زړه درولی شم چې کله زه پنځه کلن شوم مور او پلار مې دواړه چا ووژل، يوه ورځ له کور نه وخوځېدم، همداسې روان شوم. څو ورځې وروسته په ايران کې وم، ځکه ما د چا پروا نلرله، د خلکو موټرونو ته به وروختلم، د خلکو په کورونو کې به مې په پټه شپې کولې بلاخره يوه ورځ بغداد ته ورورسېدم، هلته يو سرتېري رابانده شک وکړ، چې زه بهرنی يم، هغه ماته وويل: ودرېږه! زه هم ددې پر ځای چې ترې وتښتم ورباندې منډه مې کړه چې کله ښه ور نږدې شوم، د هغه د پښو له لاندې نه مې ځان وويست، بيا په منډه منډه کې مې ستا له پلار سره ټکر وکړ هغه چې زما استعدادونه وليدل ويې ويل: د احمد شاه تر مرګ وروسته يوه له هغو کورنيو څخه چې په ځانګړو کې وؤ زما کورنۍ وه، ما دا هيله له لاسه ورکړې وه چې ګوندې زه دې بيا وکولای شم ځانګړي ساتونکي دې جوړ کړم خو اوس راسره دا هيله پيدا شوه بيا يې زه وساتلم او زما ځانګړې روزنه يې وکړه بس همدومره.

صدام وویل: بېګا مې نبي اکرم (ص) په خوب ولید ، راته ویې ویل: الله تعالی (ج) په مسلمانانو کې ځانګړي کسان راولي لکه، محمد بن قاسم، نعیم بن عبدالرحمن، بدر بن مغیره خو اوس په عربو کې داسې کوم کس نشته او کېدای شي بیا راهم نشي تر مهدي پورې خو په عجم کې اوس خاورین او ځینې نور شته او نور هم راتلونکي دي.

ما وپوښتل : څه باید وکړو، چې په عربو کې هم راشي ؟

ویې فرمایل: عرب له غلامۍ خلاص کړئ!

ارسلان خاورین وویل: نور یې څه درته وویل؟

صدام وویل: بیا له خوب څخه د سهار لمانځه لپاره پاڅېدم، تر اوسه په دې فکر ومه چې باید کمونیزم په افغانستان کې مات نشي خو اوس وایم چې باید یې ژر تر ژره مات کړو په افغانستان کې یو اسلامي حکومت جوړ کړو بیا عرب له غلامۍ څخه خلاص کړو.

ارسلان خاورین وویل: نو مونږ باید له مجاهدینو سره پوره پوره مرسته وکړو!

صدام وویل: نه! تاسې باید یوازې له حکمتیار او حزب سره مرسته وکړئ، ځکه حکمتیار تر ټولو مشرانو دوهم ښه مشر او اول ښه رهبر ده.

ارسلان خاورین وویل: یعنې ته فکر کوې چې که چېرې حکمتیار ډېرې سیمې تر ولکه لاندې راولي، راتلونکی قومي حکومت مخه به یې تر یوه ځایه نیولې وي؟

صدام وویل: هو! رباني دومره متعصب نده خو مسعود ډېر لوی متعصب ده.

ما ورته د جمعیت د ننګرهار دفتر ته د تګ کیسه وکړه خو صدام یې په ځواب کې وویل: هغه وډیو د سي آی اې له خوا جوړه شوې وه، ددې لپاره چې یو قومي او متعصب حکومت ته لاره هواره کړي، که چېرې تا هغه خبرې نه وې اورېدلې نو ته به کله حزب ته تللې؟

بیا یې ټیپ ته اشاره وکړه ویې ویل: هغه روښانه کړه!

ورغلم هغه مې روښانه کړه، بلکې هماغه غږ وؤ ، چې د ننګرهار په دفتر کې مې اورېدلی وؤ.

ارسلان خاورين وويل: هلته د سي آی اې (CIA) يو کس ده، په ګرمې هوا کې د هر چا زړه حمام ته کېږده هغه به هم همداسې کار ورسره کاوه.

ومې ويل: نو بيا ولې بايد يواځې له حکمتيار سره مرسته وکړو؟

صدام وويل: ځکه چې مسعود ورسره ده، خو له حکمتيار سره هم بايد ستا په واسطه مرسته وکړو.

دا خبرې راته دومره جالبې او حيرانونکې وې چې، ماته يو خوب ښکارېده.

ارسلان خاورين وويل: سمه ده! نو ځکه خو هم مونږ درنه روانېږو، د خدای په امان!

صدام وويل: يو دوه شپې تېرې کړه، چې دمه مو وشوه بيا لاړ شه!

که ريښتيا ووايم نو زما زړه هم همدا غوښتل خو ارسلان خاورين وويل: دا خبره ډېره ښه ده، خو بايد ووايم موږ بايد افغانستان ته ولاړ شو او خپله دنده ژر تر ژره پای ته ورسوؤ.

صدام وويل: سمه ده ! څنګه چې دې خوښه وي، زه دې تر سرحد پورې رسوم بيا نو تاسې پوهېږئ او کار مو.

****

چې څنګه مې جميل وليد، وپوهېدم چې وضعيت يې ډېر خراب ده، دلته يې زړه په تنګ شوی ده، ځکه خو مې ارسلان خاورين ته وويل: زه کابل ته ځم، ته له لالي نه څېړنه وکه (وکړه).

وروسته له دې چې ارسلان خاورين راسره ومنله، زه او جميل د کابل په لوري راغلو، جميل وويل: زه ځم او رئيس ته هغه خبرې کوم کومې چې تا راته ويلي.

ومې ويل: سمه ده ! زه کورته ځم، ته هم ژر راشه.

کورته چې لاړم ښايسته شيشکه د توت ونې لاندې ناسته وه، چې څنګه يې زه وليدم، حيرانه غوندې شوه، ما هم سلام پرې واچاوه، بيا بې له دې څه ووايم خپلې کوټې ته ولاړم، تر ډېره يوازې په کوټه کې ناست وم، خو وروسته له يوازېتوب ستړی شوم د باندې ووتم، غوښتل مې چې چېرته

چکر ولاړشم، خو چې پام مې شو ښایسته شیشکه او زما وربندار په خپلو منځونو کې زما په اړه خبرې کولې، لږ غوږ مې ورته ونیوه.

شیشکې وویل: دی ډېر کبر جن ده، او ما له سره یې دایې چلند وکړ؟

وربندار وویل: نه کبرجن نده، او له تاسره یې هم داسې کوم بد چلند نده کړی، زه چې تر څو فکر کوم هغه همداسې ده او همداسې عادت لري.

ددې خبرو په اورېدو ما خپل غوږ نیول هېر کړل، او له کوره ووتم، یو ساعت هخوا دېخوا ګرځېدم، بلاخره کورته راغلم، جمیل هم راغلی وؤ، له ځان سره مې وویل: راځه جمیل ته د سازمان په اړه څه ووایم، نه ما له ارسلان خاورین سره ژمنه کړې، چې زه به د سازمان په اړه چا ته څه نه وایم .

دننه کوټې ته ننوتم، جمیل وویل: اوس راغلې؟

ومې ویل: نه ! زه خو پخوا راغلی یم، څه دې وکړل؟

جمیل وویل: رئیس وویل چې یو میاشت وروسته، مونږ درېواړه کندار (کندهار) ته د عملیاتو لپاره ځو.

ومې ویل: توبه! توبه! رئیس له کومه مست شو؟

جمیل وویل: نه پوهېږم، کېدای شي یو بل کس چې زمونږ په راز پوهېږي هغه به رئیس وي.

ومې ویل: نه پوهېږم دا دنیا همداسې ده، هر څه پکې امکان لري.

جمیل وویل: دا چې زه هم راغلم نو غواړم چې خور او مور مې کور ته بوځم.

ومې ویل: چې کله پلار او مور راغلل بیا به لاړ شې، اوس اجازه نه درکوم.

تر ماښامه مو کیسې کولې، بیا چې کله پلار راغی، نو جمیل چې دا خبره ورته وکړه پلار وویل: نه له دې وروسته به له مونږ سره اوسېږی!

جمیل ډېره هڅه وکړه خو بلاخره منلو ته مجبور شو.

سره له دې چې هره ورځ به پوهنتون ته تلم، خو بیا هم د دې لپاره چې نور ځان د کمونستي سیستم نه خلاص کړو، ډېر استخباراتي معلومات به مې حزب اسلامي سره شریکول، په هغې شپه چې رئیس سره کندهار ته تلم په هغه شپه رئیس ووژل شو، ارسلان خاورین ویلي ول: دا هغه کس وؤ چې لالي ښودلی وؤ.

وختونه همداسې تېرېدل یو وخت، نجیب په تلویزیون کې راښکاره شو، چې دا خبرې یې کولې که حکومت غواړې راسه او له ما سره کینه، زه پوه شوم چې نجیب هم په سقوط ده، که ریښتیا ووایم سره د دې چې نجیب یو ریښتینی کمونیست وؤ خو په ما ګران وؤ.

ارسلان ته مې خبر ولېږه چې نجیب غواړي حکومت حکمتیار ته وسپاري.

ارسلان خاورین ماته لیک کې لیکلي ول: حکمتیار ته ووایه چې پام کوه ونه غولېږې! نجیب غواړي تا ژوندی ونیسي، بیا د خلکو په سترګو کې خاورې شیندي، چې کله ته له جګړې نه لرې شې، نو نجیب د یوه پیاوړي رقیب په نه شتون کې ګټونکی ده.

زه هم لاړم حکمتیار ته ولاړم او ټولې خبرې مې ورته وکړې، هغه راته وویل: ته ډاډمن یې چې نجیب همداسې پلان لري، داسې نه وي چې هغه د قومي تعصب له امله دا کار کوي؟

ومې ویل: نو ولې له سیاف سره خبرې نکوي سیاف هم پښتون ده او هم تر تا مشر او مشهور.

څه وخت وروسته، فرامېسونري د نړیوالې ټولنې په لاس په نجیب باندې دومره زور راوړ چې بلاخره یې د واک پرېښودو باندې قانع کړ، د هغوی له نجیب سره کومه ځانګړې دښمني نه وه، بلکې هغوی کمونیستي سیستم او زورواکي سره بدي وه، د دې لپاره چې شیطاني اهداف پلي شي، دوی داسې حکومت غوښته چې نوم یې اسلامي وي خو اسلام پکې نه وي، قانون پکې اجرا نشي، د دې حکومت د نجیب حکومت سره دا توپیر ده چې د نحیب د حکومت په حقیقت ډېر خلک پوهېدای شي.

د نجیب له دې اعلان وروسته ارسلان خاورین ماته خبر رالېږلی وؤ چې ژر تر ژره کندهار ته ورشم.

له کندهار څخه بغداد ته ولاړو، په بغداد کې مو په یوه هوټل کې غونډه ونیوله، په غونډه کې ټولو شتون درلوده، صدام وویل: اوس هغه وخت راغلی چې په خپل مشر وټاکو، تاسې په دې برخه کې څه وایې؟

ارسلان خاورین وویل: له ما او ناظر څخه بغیر څوک باید مشر شي؟

صدام وویل: جنرال جلال! ملاصاحب محمد! او یا زه ؟

ملاصاحب وویل: شه خبره ده! خو څنګه له مونږ درېوؤ نه باید وټاکل شي؟

صدام وویل: په هر چا چې د ټولو خوښه راغله! هماغه مشر ده.

جنرال جلال وویل: زه په سیاسي چارو کې ګوتې نه وهم، نه پرې پوهېږم، سیاست یې ستاسو خوښه زه په نظامي برخه کې پوهه او تجربه لرم.

صدام وویل: نه راځئ چې رایه سره واچوؤ.

د رایې اچولو کې ما او ارسلان ملا صاحب ته رایه واچوله، د عراق جنرالانو صدام ته رایه واچوله، فلسطین کې استخباراتي جنرالانو کې یوه صدام ته او بل ملاصاحب ته رایه واچوله، خبره جنرال جلال ته پاتې شوه، جنرال جلال وویل: ملاصاحب یو بې حوصلې او سیاست نه منونکی شخص ده، ددې لپاره باید صدام مشر شي.

صدام وویل: هیله مند یم چې تاسې ټول به زما مشري ومنئ. خو، باید ووایم له دې وروسته ارسلان د استخباراتو او استخباراتي کوماندو مشر ده او ناظر د هغه مرستیال، جنرال جلال د استخباراتي پوځ مشر ده او ملاصاجب هم جلب او جذب مشر، ژر تر ژره مو کار شروع کړی، د افغانستان وضیعت مخ په خرابېدو ده.

مونږ چې کله افغانستان ته راورسېدو. لومړی مو د لشکر حصار په ډېرېدو باندې کار شروع کړ هغه کسان چې له جسمي او ذهني اړخه له نورو څخه غښتلي ول، هغوی مو د تمرین لپاره کندهار ته ولېږل په کندهار کې به ارسلان خاورین د جنرال جلال په مشوره تمرین ورکاوه، ټولو کسانو ته درې میاشتې تمرین ورکول کېده، په دې تمرین کې ذهني او جسمي سیستم د پیاوړتیا لپاره کار کېده، وروسته هغه کسان له لشکر حصار سره یو ځای کېدل، حزب اسلامي او د هغې مشرتابه

داسې فکر کولو چې ګونډې دوی دې ژر تر ژره وکولای شي د لشکر حصار کچه زیاته کړي خو دوی په دې خبره نه پوهېدل چې موږ غوښتل د نجیب د حکومت سقوط لپاره لشکر حصار پیاوړی کړو.

په همدې وخت کې به چې کورته راتلم، په کور کې وضع بدله شوې وه، ځکه ښایسته شیشکې نور له ما سره ښه وضعیت کاوه، تر دې حده چې کله کله به یې په سترګو کې د خپلو تېرو کړنو څخه ښښنه غوښته، خو زه لا په دې نه پوهېدم چې ولې؟

یوه ورځ مې ترې وپوښتل: ته څنګه بدله شوې؟ له هغه چلند نه دې چلند ته څنګه راغلې؟

ښایسته شیشکې وویل: تر اوسه هم نه پوهېږې؟ ته په رېښتیا هم چې ډېر ساده یې، ځکه دا بدلون په ما کې مینې راوستې ده.

د دغې جملې په اورېدو حیران شوم، ځکه خو مې له ځانه سره وویل: نو کېدای شي چې له ما سره به یې مینه پیدا شوې وي، ځکه خو مې بیا ترې وپوښتل: له ما سره مینې؟

په غوسه شوه، له ډېرې غوسې نه یې لکه لېونۍ غونډې خندا کوله ویې ویل: ههههه ! ډېره جالبه ده یعنې ته نه پوهېږې؟ حتماً مې له خپلې ادې سره مینه ده! هه، هههه.... اس.. هو هغه پرون مې چې خط درته لیکلی وؤ هغه دې هم لوستلی اوس په ما باندې مسخرې کوې؟

ومې ویل: خو زه له خط مط نه خبر نه یم، د څه شي خط؟ زه چې ترڅو فکر کوم پرون یې د لیلی او مجنون فلم ایښی وؤ، حتماً هغه دربانديې اثر کړئ، یا دې هم د آدم خان او درخانۍ مثنوي لوستلې.

ما ځکه داسې خبرې ورته کولې ځکه ما فکر کاوه، چې ټوکې کوي، خو وروسته پوه شوم، رېښتیا وایي، ځکه د دې زمونږ په کې پوره یو کال تېر شوی چې د یوه کال په اوږدو کې کانې هم بدلېدای شي، انسان او د هغه زړه خو لا څه کوې، دا خبرې همدلته پرېږدم اصلي داستان ته راځم.

کله چې ما خپلې خبرې خلاصې کړې، هغې له ډېرې غوسې څخه په ما باندې ډېره لوړه چغه ووهله، چې د دې چغې په اورېدو مې مور راغله، ویې ویل: څه خبره ده؟

سره له دې چې پوهېدم رېښتیا وایي مورته مې وویل: لکه چې لېونۍ شوې ده!

له هغې وروسته يې هم ډېره هڅه وکړه چې زما مينه رابېداره کړي، خو د دې لپاره چې ما او جميل ويلي ول چې: زما خور ستا خور ده او ستا خور زما خور ده، په دې کار تر دې دمه بريالۍ نشوه.

وروسته وروسته، زه په دې هم پوه شوم، چې زما خور هم د جميل پر وړاندې ورته نظر لري، هغه يې بيا نو ويلی نشي خو نه دې او نه هم کومې بلې پېښې د پښتو دستور بدلولی شو.

بله خبره دا هم وه، هغه دا چې ما يو ځلې په مينه کې ماته خوړلې وه، بيا مې نه غوښتل چې مات شم، داسې هم نه وؤ چې زما په زړه کې ورته څه نه وؤ، ما هم ورسره مينه لرله خو پښتو ايسار کړې وم، او پښتو مې کله هم ماتولای نشوه.

خبره داسې شوه چې يوه ورځ مې مور راته وويل: احمدزيه زما زړه ده چې د جميل خور تاته وکړو، خو پلار دې ويل چې يو ځلې له تا څخه وپوښتم.

سره له دې، چې پوهېدم له دې څخه بل ښه کار نشته په دې هم پوهېدم چې اوس هم هغه له ما سره مينه لري، زما په زړه کې هم ځينې نښې نښانې ښکارېدې، خو سره له هغې يوه بله خبره هم وه، څنګه چې ما مخکې ويلي ول په پوهنتون کې هغه له هېچا سره نه کېناسته، خو اوس يې هڅه کوله هغه قانون چې په خپله يې جوړ کړی وؤ مات کړي، جالبه وه، خو چې څنګه به زما تر څنګ کېناسته هلکانو به ويل: اوه هو! دې خپل څنګ ته هلک نه پرېښوده، اوس څنګه دې ته مجبوره شوه؟

ما به وويل: زه دې ته د خور فکر کوم او دا ماته د ورور.

په دې سره به دا جګه شوه او بل چېرته به کېناسته خو که چېرې مې اوس له مور سره هو کړې وای، نو د پوهنتون هلکانو به ويل: چې له خپلې خور سره يې واده کړی.

ځکه مې مور ته وويل: داسې څنګه کېدای شي، هغه زما خور غوندې ده، له هغې سره واده نشم کولای.

له دې خبرې څو ورځې وروسته مخکې له دې چې نجيب حکومت د مجاهدينو مشرانو ته وسپاري، ويې غوښتل چې په خپل ټول ځواک سره زور ووهي، البته دا زور نظامي نه وؤ، بلکې

استخباراتي وؤ، هغه غوښتل چې هغه غونډه په ننبه کړي په کومه غونډه کې چې جهادي مشران راټولېدل، خو ملاصاحب او ارسلان خاورین په دې خبره پوه شول او دوی سره یې استخباراتي مرسته وکړه، خو البته اصل کې دوی ته یعنې د نجیب حکومت ته یې لوی زیان ورساوه، هغه داسې چې غونډه په پېښور کې وه، خو ارسلان خاورین ورته د خاکجبار ولسوالۍ چکرې وروښوده، نجیب هم ټول چکرې په بل مخ کړ، نه سکاټ پاتې شو او نه هم جیټ ټول یې پرې وکارول، دا چې مجاهدین به هغوی باندې پوه شوي وؤ، نو هغوی به یې وژلي ول.

کله چې په دې خبره خبر شوم ډېر خواشینی شوم فکر مې ه نه وؤ کړی چې کله به داسې هم وشي چې زما پلار به زمونږ د ملګرو په لاس ووژل شي، په کومه ورځ مې چې د پلار مړی ولیده، په هغې او له هغې څخه دوه ورځې وروسته په ځان نه پوهېدم کله به په هوش وم او کله به بې هوشه، نړۍ بېخي راته بل ډول ښکارېده، بې رحمه قاتل لنډې ورځې اوږدې اوږدې شپې.

کله چې مې لږ تبه (طبیعت) برابر شو، حکمتیار ته مې وویل: وروسته له دې حملې نه باید حکومت له پښو وغورځوو.

هغه هم راسره ومنله، نوځکه ما د لښکر حصار په مټ، په حکومت د ډېرې حملې غوښتلې خو کله چې مې غوښتل لشکر حصار چمتو کړم، هغوی له امر څخه سر غړاوی کاوه، د لشکر حصار قومندان وویل: ارسلان خاورین ویلي چې تر یوې مودې پورې باید ستا امر ونه منو، نو ځکه ښبنه غواړو.

په داسې حال کې چې له غوصې مې ښه بدله شوې وه، د ارسلان خاورین خواته ورغلم، له ارسلان خاورین څخه مې وپوښتل: ته دلته په کابل کې څه کوې ؟

ارسلان وویل: په تا یې څه؟

زه نور هم په غوصه شوم ومې ویل: ماغزه مې مه خوره ! ووایه دلته څه کوې؟

ارسلان خاورین وویل: کله چې زه پوه شوم چې ستا پلار مړ شوی، پوه شوم چې ته غواړې مجاهدین او کمونیستان په ټکر کړې، تر څو د خپل پلار بدل واخلې، خو زه دې کار ته اجازه نه درکوم.

ومې ویل: ولې؟

ارسلان خاورین وویل: ځکه چې ته فکر کوې ستا پلار مجاهدینو مړ کړی، خو داسې نده اصل کې...

زه یې په خبرو کې ورولوېدم ومې ویل: په اصل کې هغه ځان وژنه کړې ده! هههه هههه نه! داسې نده.

ارسلان خاورین وویل: هغه وخت چې ستا پلار حکومت ته مخابره وکړه، چې حکمتیار او نور دلته دي، ورته یې ویلي ول چې: ته هلته پاتې شه! مونږ پوځ درلېږو، داسې نشي چې حکمتیار دوی ځای بدل کړي دا یې د تیپ ریکارد، خو هلته پوځ نه ولاړ، بلکې جېټ او سکاټ ولاړل.

ومې ویل: د شیطان فکر به هم داسې کار ته په سختي ورسېږي.

ارسلان خاورین وویل: تر څو چې ستا طبعیت نه وي سم شوی، تر هغو په کور کې کېنه، هو! کله دې چې طبعیت سم شو، بیا به خپل کار ته دوام ورکړې.

ومې ویل: لشکر حصار به څنګه کېږي، او زما استخباراتي مرسته، کومه چې له حزب اسلامي سره مې کوله، هغه به څنګه شي؟

ارسلان خاورین وویل: تشویش مکوه، مونږ دا کار د اخوان المسلمین په مرسته کوؤ او د لشکر حصار لپاره به حکمتیار خپله رهبر وټاکي، خو زمونږ او حکمتیار له منځه به یوازې زمونږ خبرې مني.

ومې ویل: زه څه وکړم ؟

ارسلان وویل: ولې ته پوهنتون نه لرې؟ په خاد کې هم دنده لرې، هغې ته دوام ورکړه، هسې هم صدام درته ویلي ول، چې ستا دنده سپېڅلې ده، خیانت مه ورسره کوه، بله دا چې کمونیزم یو ښه نظام ده.

ومې ویل: تا کله واورېدل؟

بله دا چې هغه ونه ویل چې کمونیزم یو ښه نظام ده.

ارسلان خاورين وويل: داسې نشي کېداى چې څوک د خپله خبره له ما پټه کړي، بله دا چې همدا يې مقصد وؤ، چې ويې نه ويل نو څه وشو؟

ومې ويل: نو بيا خو صدام له مونږ سره همکاري نکوي، بلکې چل راسره کوي.

ارسلان خاورين وويل: سمه ده! چې صدام کمونيستي اډيولوژي تعقيبوي، خو هغه له مونږ سره چل نشي کولاى، ځکه هغه له سي آى اې سره پټې اړيکې لري، بله دا چې زه ډاډمن يم، چې هغه کمونيست نده په دې کار کې خامخا څه چل شته، خو زه په دې ډاربږم چې هغه قومي بنسټ ونه پالي، ځکه که داسې شي نو ملاصاحب به خپل افغانيت وپالي او زموږ زحمتونه به په اوبو لاهو شي.

ومې ويل: ښاغلى ارسلان خاورين! زه نور درڅخه ځم، خداى په امان!

ارسلان خاورين وويل: ناظره ! دا يو څو روپۍ واخله کېداى شي، چې پکار دې شي، نور دې په مخه ښه، الله دې مل!

کله چې کور ته راغلم شيشکې چې ترڅو کولاى شول نو رانږدې کېده به، خو زه د پلار په وير کې دومره ډوب وم، چې هغې ته مې ورته کتل هم نه او نه مې داخبره احساسوله، خو څو ورځې وروسته مې دې خبرو ته پام شو، د دې ټولو احساساتو ته مې پام شو، داسې احساسات، چې ډېرى نجونې يې نلري، خو دې لرل، د مينې احساسات، د خواخوږۍ احساس، د وفا احساس او د شيشکولۍ احساس، چې کله به ماته رانږدې کېده داسې احساس به يې کاوه، لکه يوه هوسۍ يې چې په صحرا کې لري، لکه يو غرڅه يې چې په غرونو کې لري، لکه مرغه يې چې په پسرلي کې لري او بورا يې چې په ګل بڼ کې لري، د خپلولۍ ، مينې او خوښۍ احساس، خو له دې هم وېرېده چې څوک پيدا نشي، چې دا صحرا او ګلستان وران کړي او يا داسې نشي، چې يوه بله هوسۍ دا صحرا ونيسي، يا کومه غرڅه دا غر خپل کړي، يا کوم بل مرغه پسرلى خپل کړى او يا کوم بل بورا دا ګل بڼ ټول به خپل کړي.

خو د دې خبرو لپاره ما خپله پښتو نشوه ماتولاى، او خپلې خبرې نه نشوم اوښتى، ګرڅه زما په زړه کې دا خبرې نه وې، بلکې دا خبرې ټولې د ماغزو وې، داسې نه وم لکه څنګه مې چې دې ته ځان ښوده، ځکه د خلکو مرګونو کله هم زه نه وم ژړولى د دې په مخ کې بې وسۍ ډېر وژړولم، زه

کله هم له دې نه وم وېرېدلی، چې کمونیستانو ته به افشا شم او هغوی به رابانديې څه کوي، خو له دې به تل وېرېدلم، چې له دې سره مخامخ شم په داسې حال کې، چې سترګې یې لمدې اوسي، او یا دا چې د بل چا نشي.

په اولو وختونو کې دا نه پوهېده کوم اور کې چې دا سوځي، هغه زما په زړه کې هم بل ده او زما بدن ګرم ساتي، خو وروسته بیا به یې داسې کارونه کول، چې زما د زړه اور تازه کړي او لمبې یې ګرمې او تودې کړي، لکه: زه به چې کله کور ته راغلم نو دې به ویښتان مینځلي ول او غوړول به یې، نو چې کله پوهه شوه چې زه راغلم، نو سر به یې وښوراوه، چې له دې سره به یې ویښتان باد ووهل، کله به یې داسې کالي اغوستي ول، چې غاړه به یې ترینه ښه پوره ښکارېده، د دې لپاره چې ما هغه رد کړې د خور ویل کېدو مې جمیل ته ویلې، نو جمیل هم ورته څه ویل، چې دې څه کول او څه به یې اغوستل نه زما مور ورته څه ویل او نه د هغې، شکر د خدای ده دې هوښیاري لرله او هغه دا چې د بره نږدې راسره کېناسته خو هېڅکله یوازې نه راسره کېناسته، کله به یې له خپلو شونډو چړق غږ پورته کړ، یوه ورځ ماته یوه لاره په نظر راغله ما ځانه سره وویل: نور به تر ماښامه پورې ریاست کې یم، کله چې جمیل کور ته راته زه هم ورسره راځم.

نو بیا به دا د جمیل پر وړاندې دا کارونه ونشي کولای، خو دې کار ته یې بله لاره پیدا کړه، هغه دا چې کله به مونږ د ماخستن ډوډۍ وخوړه، نو مونږ ټول خو به یو ځای کېناستو، نو دې به زما وربره زرمینه په غېږه کې واخیستله او ورته ویل به یې: اوه! ته څومره ښکلې یې ، بېخي لکه ښاپېرۍ، زه وایم چې سړی دې له سهاره تر بېګاه ښکلوي.

بیا به یې ښکل کړه، او چړق غږ به یې ترینه پورته کړ، ددې دې کارونو اور راته اچولی وؤ بېخي یې لېونی کړی وک، یوه ورځ مې حل لاره پیدا کړه، هغه داسې، نور چې کله له جمیل سره کور ته راغلم تُرو خپلې کوټې ته ځم، دا خو هسې ډارېږي، ځکه داسې څه نشته چې ځان لېوه ته په لاس ورکړي، نو کوټې ته خو هسې هم نه راځي، تر څو ورځو له داسې خبرو خلاص وم، خو په دې منځ کې یوه بله پېښه وشوه، هغه دا چې په پوهنتون کې دې راته ویل چې: دا یوازې زه یم چې له تا سره مینه کوم، په نړۍ کې بل څوک داسې نشي پیدا کولئ.

ومې ویل: که چېرې هغې راسره مینه وکړه چې ستا څنګه ته کېني، بیا به څنګه وي؟

شیشکې راته وویل: دا کار نشې کولی! دا کار نشې کولی ! دا کار نشې...!

ومې ويل: سمه ده لږ صبر کوه يو ځلې يې امتحان که (کړه).

خو زه په دې نه پوهېدم چې د دې اصلي مطلب څه ده، د دې مطلب دا وؤ چې ته له ماسره دا کار نشې کولای، ځکه خو په تفريخ کې د هغې نجلۍ خواته ورغلم، ډېر ادبياتو او مخکې وړاندې ټکو، لکه : ته ښايسته، ډېره لائقه يې... نه مې کار واخيسته نور موضوع ته ورغلم او ورته مې ويل: لينا مينه درسره لرم.

ما دا تمه درلوده چې هغه به غوصه شي، بد به ردې به ووايي، چغې به ووهي او وبه وايي: بد دې وکړل څه ورک شه! يا (لږ تر لږه زه يې درسره نلرم! خدای په امان! او په مخه دې ښه يا حد اقل چې زه يې نه لرم).

خو دې داسې يو عمل هم ونکړ او ويې ويل: زه له پخوا څخه مينه درسره لرم، خو درته ويلی مې نشول.

حک حيران شوم، ځکه چې آيا دا نجونې لېونۍ دي، چې زما په بيه نه پوهېږي او که زه لېونی يم او که زه پخپله په خپله بيه نه پوهېږم؟

له پوهنتونه چې فارغ شوم، د خاد رياست ته ولاړم هلته رئيس راکړ لنده ، چې مونږ خبر شوي يو، د قلعه برقي جومات ملا (مولوي) د حکومت په ضد خبرو وياندې شکمن ده، ته ورسه او وګوره چې اصلي خبره څه ده.

يو غږ ثبتوؤنکي يې هم راکړ.

د قلعه برقي جومات ته ولاړم، هغه جومات د يوه پاڼ په سر باندې جوړ شوی وؤ، يو وړکی جومات وؤ، په سپين رنګ باندې رنګ شوی وؤ، لاړم اودس مې وکړ بيا د جمعې لپاره تم شوم، پنځه دقې (دقيقې) وروسته ملا راغی، خلک هم څه نا څه راغلي ول، مؤذن (آذان ورکونکي) آذان وکړ، خو بلاخره لمونځ خلاص شو، ملا يو څو خبرې وکړې، نو د دولت په ملا تړ يې يو څو خبرې وکړې، ګر څه په ځينو بدې ولګېدې خو بيا هم ما ثبت کړې وې.

ثبت کونکی مې بند که، ملا ته مې وويل: په يوې ستونزې کې ګير يم، د حل لاره يې څنګه پيدا کړم؟

ملا وویل: د استخارې لمونځ وکړه، انشاءالله د مشکل د حل لاره به پیدا کړې.

ماته هم راپه زړه شول، چې د کلي ملا هم راته د استخارې لمونځ طریقه ښودلې وه، د دې ملا هم په دې خبرې ډېر ټینګار وکه تر دې چې د استخارې طریقه یې درې ځلې راته وښوده ،دا چې د شپې تر ویده کېدو مخکې باید لومړی پاک کالي واغوندم، بیا دوه رکعته لمونځ وکړم او بیا د استخارې دعا وکړم، بیا په ښي اړخ داسې ویده شم چې ښی لاس مې تر سر لاندې وي او چپ لاس مې باید په ورانه باندې وي.

ورته مې وویل: مننه چې راته ودې ښوده، څه نور ځم پام کوه یو څو ورځې د حکومت په ضد خبرې مکوه، خصوصاً په داسې وخت کې چې کوم نابلد کس درته ناست وؤ.

وروسته پوه شوم چې ملا ولې دومره ټینګار کاوه، ځکه چې ده فکر کاوه، چې زه کمونیستي عقیده لرم او اوس غواړم اسلامي عقیده واخلم.

تیاره ماښام ریاست ته ورسېدم، چې ګورم جمیل لا په ریاست کې وؤ، رئیس په بېړه وپوښتل: څه وشول، څه یې ویل؟

ومې ویل: دسې (داسې) خاص (ځانګړي) څه یې نه ویل بس ویل یې چې، حکومت زمونږ مرستې ته اړتیا لري او مونږ باید په ډېر خوښه د حکومت اړتیا برابره کړو او مرسته ورسره وکړو.

رئیس وویل: خو ...خو مخکې...

ژر مې خبره ورپرې کړه ومې ویل: هغه دا هم وویل: چې په حکومت کې ډېر خائنان شته چې د حکومت په ضد کارونه کوي، څو ورځې مخکې، یو کس د خاد نه راغلی وؤ راته یې وویل، چې ته باید دمجاهدینو صفت وکړې، کنه مونږ دې هغوی ته په لاس ورکوؤ، هغوی زما خبرې هم ثبتولې نو ځکه خو زه مجبور شوم، چې د حکومت په خلاف یو څو خبرې وکړم.

رئیس وویل: څـــــه؟

ومې ویل: هو! که یې نه منې نو خپله ثبت شوی غږ واوره.

رئیس وویل: سمه ده ! نو د دې خبرې په ویاړ به د شرابو مزه هم وګورو!

رئیس چې کله ښه پریمانه شراب وڅښل، نو بوتل یې ماته راکړ، ما به له شرابو خوله ډکه کړه او بیا به مې خوله داسې ونیوله، چې شراب مې له خولې توی شي، دا کار مې تر هغې وکړ، تر څو په بوتل کې شراب خلاص شول رئیس جمیل ته وویل: جمیله تاته به بل بوتل راواخلم.

جمیل وویل: دا کار تاسو دوه کسو ترسره کړی، کله چې ما کوم کار وکړ، نو بیا به یې زه هم وڅښم.

رئیس وویل: د کار یې څه او څه کړي سره یې له دولت، چې مونږ تر اوسه کور ته تلی نشو.

د جمیل زړه وؤ چې څه ووایې خو ما اشاره ورته وکړه او ومې ویل: رئیس صاحب تر څو چې زه پوهېږم دا شراب نه ول، فکر کوم شربت سره یې چیشي (څه شی) ګډ کړي ول.

رئیس وویل: هو زه هم وایم ، چې ولې یې تر اوسه نشه نکړم، ښه خیر دې وي درخی خپلو کورو ته!

چې کله دباندې ووتلو او لږ لاړو جمیل وویل: څه خبره ده، دا نو بیا کوم داستان روان وؤ؟

ومې ویل: څه فکر کوې؟ رئیس فکر کاوه چې زه او ته شراب نه څښو، خو د دې لپاره چې په مونږ ډاډمن شي دا کار یې وکړ، که چېرې کامیاب شوی وای، نو موږ یې افشا کولو، خو طالې (طالع) مو بیداره وې، چې ما نه د تقویې د شربتو نو خوند څکلی وؤ، لومړیو کې پوی نشوم، خو وروسته پوه شوم چې، د تقویې شربت سره یې کوم څه ترخه ګډ کړی وؤ.

جمیل وویل: ښه اصلي خبره داسې وه؟

ومې خندل او ومې ویل: هو نو تا څه فکر کاوه؟

ویې ویل: نو د ملا داستان څنګه وؤ؟

ومې ویل: هلته ولاړم، خو کله مې چې اودس کاوه، ملا مې ولیده ، ډېره ښایسته او نوراني څېره یې لرله، ټول داستان مې ورته تېر کړ، بیا مې ورته وویل: زه تاته یو څو خبرې کوم، ته به وعظ کې هغه هم ووایې، هغه هم راسره ومنله.

جمیل وویل: سخت مضر یې، پنځلس کاله کېږي چې زه په استخباراتو کې کار کوم، خو دا چلونه مې نه وو زده، اوس مې له تا زده کړل، ځان ته سپېلني دود کړه چې نظر نشې.

چې کله کور ته ورسېدم، مور مې راته وویل: احمدزیه! یو کس درپسې راغلی وؤ، ویل یې: چې له تا سره یې کار ده، دا خط (لیک) یې تاته رالېږلی ده.

و مې ویل: سمه ده زه یې ګورم.

له مور نه مې لیک راواخیست او بیا خپلې کوټې ته ولاړم، **جمیل** هم په ما پسې راغی، دې کې شیشکه هم راغله او زرمینه یې هم له ځان سره راوړې وه، **جمیل** ته یې وویل: لالا! ډوډۍ درته راوړم؟ ډېر به وږي شوي یاست.

جمیل وویل: سمه ده ! رایې وړه.

هغې زرمینه ماته رانږدې کړه او بیا یې زرمینې ته وویل: ته څومره ښایسته او خوږه یې زړه مې...

ژر مې خبره ورپرې کړه ، ومې ویل: دومره هم نده، چې ته فکر کوې.

پدې کې نجلۍ په ژړا شوه **جمیل** سم د واره وویل: دا څه کوې؟ یوې نجلۍ ته سړی داسې خبرې نکوي.

ومې ویل: هغه لا زما په خبره نه پوهېږي، اصلاً له ما سره بلده نده.

شیشکې زرمینه هم له ځانه سره واخیسته او لاړه، وروسته بېرته راغله، خوږه وریزې (وریجې) یې راوړې او زمونږ په مخکې کېښودې، بیا لاړه او زرمینه یې بېرته راوسته، بیا یې **جمیل** ته ویل او زه یې په غوږ وهلم: نجلۍ خوږه وي او که وریزې یانې (یعنې) زرمینه به خوږه وي او که وریزې؟ زما په فکر چې نجلۍ.

مخکې تر دې چې **جمیل** څه ووایې ومې ویل: ښکاره خبره ده چې خوږې وي.

جمیل وویل: که په ټوکو وي نو احمدزي خبره سمه ده، خو که د رېښتیا خبره وي نو نجلۍ.

هغې وویل: نو ولې تاسو دواړه واده نکوئ؟ کېدای سي چې تاسو هم خوږه ترلاسه کړئ یعنې لکه دا.

ددې لپاره چې که څه مې ویلي وای هر خرابېدل، نو ځکه خو مې څه ونه ویل ، چې کله مو ډوډۍ وخوړه ، هغې شیان ټول کړل او ویې اېستل او جمیل بلې کوټې ته ولاړ، چې تلویزیون ته کېني، زه لاړم اودس مې وکړ او د ماخستن لمونځ مې هم وکړ، بیا مې استخاره هم وکړه او ویده شوم ، یو وخت مې ځان سره ویل: نه پوهېږم چې نجونې کم عقله دي، چې په ما مینېږي او که زه کم عقل یم، چې پروایې نکوم؟

څو ځلې مې دا خبره تکرار کړه او بیا مې مور راته وویل: هغوی ډېرې کم عقلې دي چې په تا مینېږي، خو ته هم لږ کم عقل یې چې له هغوی دې یوه هم خوښه نکړه، ووایه څوک په تا مینې شوې دي؟

ومې ویل: لینا او د جمیل خور .

مور مې وویل: سمه ده! پورته شه!

ومې ویل: خو زه خو ولاړ یم.

مور مې وویل: لورې! اوبه پرې واچوه!

چې پام مې شو، د ریښتیا اوبه راباندې تویې شوې، چې سترګې مې لوڅې کړې، څه ګورم چې مور مې او وربندار مې په کوټه کې ولاړې وې، د وربنداري په لاس کې د ختې کوزه ړۍ (لوټکه) وه. مور مې راته وویل: زویه بې وخته خوبونه مکوه! بې ځایه خوبونه به نه وینې، دا خو لا ښه وؤ چې وربندار دې د زرمینې چوشک پسې راغله، کنه که چېرې جمیل راغلی وای نو څه خبره به شوې وای؟ نو ځکه خو پام کوه.

خط مې راواخیست د ارسلان خاورین له خوا راغلی وؤ پکې یې لیکلي ول: ناظر به ډېر ژر دې ته چمتو شي، چې د لشکر حصار ځانګړې عملیاتي ډله تر خپلې مشرۍ لاندې راولي، ځکه خو

باید له خوبونو نه رابیدار شي همدا رنګه باید ژر تر ژره، حکمتیار ته یوه بهانه وکړي، د استعفی پاڼې پرې لاسلیک کړي.

نجیب په مکمله توګه حکومت پرېښوده، غوښتل یې چې له هیواده ووځي، خو عبدالرشید دوستم ورته وویل: وطن دې ټول تباه کړ اوس چېرته تښتې؟

په اول ځل د جمعیت او شورای نظار ګوند کابل ته دننه شول، هغوی د سرای شهزاده ټولې پیسې او سره زر چور کړل، بیا وروسته له جنوب (سویل) نه حزب اسلامي کابل ته رادننه شو، هغوی ته نه سره زر پاتې ول او نه هم پیسې، نو ځکه خو هغوی د دفترونو میز او څوکۍ او دولتي موټرونه چور کړل، یو ستر وحشت روان وؤ، دوستم او د هغه ګلم جم ډلې بیا د یوې قالینې لپاره خلک وژل، خو دا تماشې ما نه وې لیدلې، ما ځانکړې ډله له ځانه سره واخیسته او د وزارت داخلې (کورنیو چارو وزارت) خواته ولاړم، د کورنیو چارو وزارت مې ونیوه، محمد نبي راته وویل: ته اتمې حوزې ته ولاړ شه له هغه ځای نه یو دوه سوه کسه حزبیان راوله، بیا ځانګړې ډلې باندې ځایونه ونیسه.

کله چې اتمې حوزې ته ولاړم، کسان مې ځان سره کړل، چې کله بېرته ستنېدم پام مې شو چې حزبیان د سیاسنګ د نقلیې نه موټرونه تښتوي، زه هم چې کله وزارت داخلې ته ورسېدم، ژر مې د استعفي پاڼې ولیکلې او د محمد نبي په لاس مې حکمتیار ته ولېږلې او زه کور ته ولاړم.

په کندهار کې ملا صاحب خپل کار پیل کړی وؤ، خو تر دې دمه یې یوازې زر تنه پیدا کړي ول، ارسلان خاورین له محمد عمر سره خبرې کړې وې، هغه ورته ویلي ول چې: زه غواړم یوازې اعتباري کسان لاسته راوړم، بیا بې اعتباره د روپۍ شل دي.

مونږ له کابل نه لوګر ته کډه شوي وؤ، مونږ په لوګر ولایت کې اوسېدلو، ارسلان خاورین وغوښتلم راته یې احوال رالېږلی وؤ چې زه باید قندار یا کندهار ورشم.

دوه ورځې وروسته مې قندار ته مخه کړه، دواړه د ملا صاحب خواته ورغلو، له هغه سره چې کېناستو ارسلان عمر ته وویل: تر اوسه دې څو کسان جوړ کړي دي؟

عمر وویل: اووه زره پنځه سوه کسان که چېرې مونږ حرکت وکړو نور کسان هم راسره یورته کېږي.

ارسلان خاورين وويل: لږ صبر وکړه ، د دې لپار چې د شر او فساد ډلې په خپل منځي جنګونو کې ښه خرابه شي، په دې موده امریکا غواړي چې افغانستان ته یو کس دننه کړي او د واک په سر یې کښنوي، خو مونږ باید کښنو ترڅو چې د امریکا پلانونه خراب کړو.

وویل : که چېرې زه هم واک تر لاسه کړم، په ظاهر توګه بل کس په واک باندې کښنوم، ځکه زه غواړم تل د رعیت پوښتنه وکړم.

ارسلان خاورين وويل: ناظره! ته هم لشکر حصار تیار کړه مونږ به د ېر ژر عملیات پیل کړو.

ومې ويل: خو څنګه ما خو له لشکر حصار نه استعفی کړې ده؟

ارسلان خاورين وويل: تا د حزب له کوماندو نه استعفأ کړې لشکر د حزب کومه برخه نده بلکې یو څو میاشتې یې کوماندو یې عملیاتو کې له هغوی سره مرسته کوله.

ارسلان خاورين: ملا صاحب! او ناظره! ژر تر ژره د یوه حرکت لپاره چمتو والی ونیسی، ترڅو نور د افغانستان دا یو جوړ شوی تور تم ورک کړو او رڼایي راولو، که ارتیا شوه صدام هم په ټول ځواک له مونږ سره مرسته کوي.

کله چې مونږ له ګل آغا شيرزي سره مخ شولو او هغه مو مات کړ استاد رباني د ملا صاحب کسانو ته وسلې او پیسې ولېږلې، چې دې کار نه یوازې زه حیران کړم بلکې ارسلان خاورين یې هم حیران کړ، هغه غوښتل د دې کار لپاره ځېرنه تر سره کړي، خو ملا صاحب له دې کار منع کړ او ورته ویې ویل: ته دا کار پرېږده، زه په دې کار پوهېږم، خو په دې تشویش کې یم چې نه هغه کار کولای شم چې دوی یې غواړي او نه د دې مخالف کار کولای شم.

ارسلان خاورين وويل: زه یې په مطلب پوهېدل نه غواړم ته داسې وکړه ، چې لږ صبر وکړه، بیا به پرېکړه درته آسانه شي.

خو ما وويل: د هغوی مطلب څه ده غواړي مونږ څه وکړو؟

ملا صاحب وويل: د هغوي مطلب داده چې مونږ کورنی جنګ پای ته ورسوؤ، حکمتیار له پښتو وغورځوؤ او بیا هزارات هم له پښتو وغورځوؤ او دوستم هم او بیا څوکی دوی ته پرېږدو او مونږ

بېرته خپلو ځايونو ته ولاړ شو، د دې مخالف كار داده چې حكمتيار په څوكۍ كېنوؤ او نور ختم كړو بيا بېرته دې ځای ته ستانه شو.

ومې ويل: نو په دې كې كومه ښه ده؟

ويې ويل: ته څه فكر كوې ؟آيا دوی دواړه يا سياف او يا مسعود د امارت لياقت لري، هغه هم له دومره مړيو وروسته؟

****

چې كله ميدان ورد ګو ته راورسېدو مسعود يو خط او ځينې نور شيان راولېږل، چې په خط كې داسې ليكلي ول:

د افغانستان طالبانو تحريک ته!

السلام عليكم و رحمة الله و بركاته!

لكه څنګه چې مونږ او تاسې ګډ هدف لرو نو ملګري سره ګډ‌ل كېږو، بله دا چې په تاسو كې يو كس ده چې پخوا په اخوان الصفاء ډلې كې له ما سره وؤ، نو تاسې داسې وكړی چې لومړی حكمتيار ختم كړی او مونږ واړه يو.

كله چې دا خط د ملا صاحب او ارسلان خاورين په مخ كې ولوستل شو، ملا صاحب وويل: مګر تا له اخوان الصفاء جوړښت سره هم كار كړی؟

ارسلان خاورين وويل: زه خو څه لېونی نه يم چې له هغوی سره كار كاوه، خو هو! په خوب كې به مې خامخا كار كړی وي.

ومې ويل: نو دا اخوان الصفاء لا كومه بلا ده؟

ارسلان خاورين وويل: زمونږ د جوړښت په څېر يو جوړښت وؤ، حتی كېدای شي چې دا به هم زمونږ د جوړښت يوه برخه وه، كېدای شي چې اوس هم فعاليت ولري.

ومې ويل: نو دوی په كومه برخه كې فعاليت لره ؟

ارسلان خاورين وویل: استخباراتي برخو کې ، دا سازمان یو پټ سازمان وؤ، کسان يې په برخو وېشل کېدل:

۱ـ له ۱۵ تر ۲۰ کلنو ډله (اخوان الابرار والرحماء)

۲ـ له ۳۰ تر ۴۰ کلنو ډله (اخوان الاخیار والوضلا)

۳ـ ۵۰ کلنو ډله (الکرام)

ډله تقریباً یوه پټه استخباراتي ډله وه، چې غوښتل يې د اسلامي نړۍ واک ترلاسه کړي، د دوی ظاهري جوړښت د انګرېزانو د فرامېسونوي سازمان ته ورته والی لري، هغه دا ادعا کوي، چې کوم کسان چې د هغوی سازمان ته دننه کېږي هغوی ډېر سپېڅلي او وتلي او رب ته نږدې کسان دي.

ومې ویل: لکه زمونږ سازمان په شان؟

ویې ویل: نه! ځکه زمونږ په سازمان کې لس ځانګړي کسان دي چې له هغوی څخه یو زه یو ته یو، بغیر له دې لسو کسانو څخه نور ټول عادي کسان دي خو ډېرو يې ډېر زده کړې کړي دي.

ملا صاحب وویل: تاسې مسود (مسعود) خط ولیکی او ورته وواېی چې: سمه ده مونږ همداسې کوؤ، مونږ به ډېر ژر حکمتیار په ګونډو کړو او په سزا به يې ورسوؤ...

زه د ملا صاحب په خبرو کې ولوېدم ومې ویل: خو ته پوهېږې چې په کورني جګړه کې تر حکمتیاره مسعود ډېر ملامت ده!

ملا صاحب وویل: زه پوهېږم خو مونږ باید لږ او ډېرو ته ونه ګورو، ځکه په اسلامي شریعت کې دا خبره مساوي ده، که چېرې ټول بشریت د یو کس په لاس وژل کېږي او که چېرې یو کس د ټول بشریت په لاس وژل کېږي په دواړو صورتونو کې به قاتل ته یا عفوه کېږي او دیت به ورکوي او یا به قاتل قصاص کېږي، مونږ اوس له مسعود سره سیاست لوبؤ، ګورو چې څه مخ ته راځي.

ارسلان خاورين وویل: یعنې مونږ لومړی حکمتیار له لارې لرې کړو بیا نور ټول سره.

ملا صاحب وویل: بلکل همداسې ده! مونږ همداسې کوؤ.

کوم څه چې ما فکر کاوه هغسې ونه شول، ما فکر کاوه که چېرې حکمتیار له مونږ سره مخ شي د ځلوېښت سلنه لشکر حصار په درلودو سره مونږ ته ډېر ګواښمن ده، ځکه هغه پدې کار سره له مونږ نه ټول ځواک اخیستی شي، خو داسې ونه شول، ځکه سره له دې چې حکمتیار په لومړیو کې لږ څه مونږ سره مخ شو، وروسته بیا پوه شو او د لارې له سره لرې شو، تر څو خپل چمتوالی ونیسي، له مونږ سره تر ټولو لوی چل هزاره جاتو وکړ، ځکه هغوی په کابل کې په دې بانه (بهانه) چې مونږ خپله سیمه تاسو ته تسلیموؤ په جنګ واچولو.

کله چې مونږ کابل ونیوه ملا صاحب غوښتل، چې یو کس د امیر په توګه وټاکي او بېرته خپلې دندې ته ولاړ شي. خو ارسلان خاورین ماته وویل: ملا صاحب په مشرۍ کې بېحده ځانګړی کس ده خصوصاً په افغانستان کې باید هغه مشر وټاکو.

همدا خبره وه چې عمر د ملا محمد عمر په نامه مشهور شو او د چارو واګې یې په لاس کې واخیستې، کله چې یې ډېر ځایونه ونیول، ما ورته وویل: ښاغلیه ! که خپل دریځ لږ ډېر څه نرم کړې او ریښتنی اسلامي نظام راولې ښه به وي.

راته یې وویل: افغانان په نرمښت نه پوهېږي، افغانان په ادب نه پوهېږي بلکې په ډب باندې ښه پوهېږي، زما مطلب هم نرمښت ده، هم ریښتیني اسلامي نظام راوستل، خو زه غواړم لومړی د افغانستان خلک زمونږ هیبت او صداقت وګوري بیا وروسته د تل لپاره زمونږ قانون ته غاړه ږدي.

ارسلان خاورین وویل: نو مونږ باید ژر تر ژره جګړه ختمه کړو او کومې سیمې چې پاتې دي هغه به هم ونیسو.

عمر وویل: نه ! زه غواړم چې دوی ته لږ وخت ورکړم، ځکه دوی هم د دوستم پشان له افغانستان نه ووځي.

ومې ویل: نو بیا راځه کابل ته ولاړ شو له هغه ځایه حکومت سمبالوه.

عمر راته په ځواب کې وویل: زه هم د میرویس او احمد شاه غوندې له کندهاره واکمني کوم، نه غواړم چې د تېمور شاه په څېر اوسم.

ومې ویل: تا ولې خپل خاصو ساتونکو ته د عبدالعلي مزاري له الوتکې د غورځولو وویل؟

عمر وویل: ځکه ډېر بې رحمه او کبرجن شخصیت وؤ.

ارسلان خاورین وویل: نو مونږ څه وکړو له دې وروسته؟

عمر وویل: صدام احوال راکړی ، چې هغه غواړي فلسطین ته سرتېري ولېږي، سره له دې چې زه پوهېږم هغه د دې لپاره سرتېري نه ورلېږي چې مسلمانان وژغوري، بلکې د دې لپاره یې ورلېږي، چې عرب وژغوري، خو بیا هم زما زړه ده چې تاسې ورشی، زما له خاصو ساتونکو څخه مو چې څوک خوښ شو درسره یې بوزی، خو نیت د صدام د خوشحالي مه نیسی، بلکې د رب د رضا لپاره دا کار وکړی.

****

چې کله فلسطین ته ورسېدو ، یو عجیبه احساس مو لاره، داسې احساس لکه په قفس کې لوی شوي بلبل یې چې په باغونو کې لري، داسې احساس چې یوه د ژوبڼ کې زېږېدلې غرڅه یې چې په غرونو او ډاګونو کې لري، دا احساس د آزادۍ احساس وؤ، دا احساس د اسلامي مینې احساس وؤ، خو خبره لا پاتې وه هغه دا چې باید مونږ هلته هېڅ عملیات د لشکر حصار تر نامه لاندې ونکړو . بلکې باید دا کارونه د حماس او د عراق د پوځونو په نوم وکړو.

مونږ په عربي ژبه نه پوهېدو او نه هم فلسطیني مسلمانان زمونږ په ژبه پوهېدل، خو بیا هم هغوی له مونږ سره ډېره مینه لرله، دوی دا احساسوله چې مونږ یوازې او یوازې د دوی لپاره راغلي یو، تر څو د الله تعالی رضا حاصله کړو، ګرڅه هغوی فکر کاوه چې مونږ عراقي پوځیان یو خو بیا هم د عراق رېښتیني سرتېرو سره یې دومره مینه نه وه څومره یې چې له مونږ سره وه.

د وخت په تېرېدو سره زمونږ ډېرو ملګرو هم عربي ژبه زده کړې وه، کومه پوځي هڼه چې مونږ جوړه کړې هغې ته کوچني ماشومان هم راتلل، یوه ورځ هغه هلک راغلی چې نوم یې عبدالله وؤ د پلار یواځینی زوی وؤ، زما خوا ته راغی راته یې وویل: کاکا! ستا په لاس کې څه ده؟

ومې ویل: سلاح ده، ولې؟

عبدالله وویل: آیا په دې باندې خلک جهاد کوي؟

ومې ويل: هو! چې ته غټ شې، بيا يې ته هم وکړه!

عبدالله وويل: خو زه غواړم اوس جهاد وکړم اسرائيلي پوځيان ډېر ظالمان دي.

ومې ويل: تشويش مکوه! زه دلته يم نو هغوی ظلم ته نه پرېږدم، ته خپل درسونه ووايه.

عبدالله وويل: نو چې ته هغوی ظلم ته نه پرېږدې، نو له دې وروسته زه هم خپل درسونه وايم.

چې کله پنځه کلن ماشوم د خپل کور لورې ته ولاړ، له هغه ځای څخه د ډزو غږ پورته شو، هلکانو ته مې غږ کړ تيار شی، چې څنګه د باندې ووتلو يوه ۱۵ کلن ځوان زمونږ خوا ته منډې وهلې چې څنګه يې زه وليدم زما خوا ته راغی او ويې ويل: عب.... عب.... عبد .....عبدالله ....عبدالله ...يې ....شهيد ...کړ.

هلکانو ته مې وويل :بېړه کوی بايد ژر تر ژره ځان هلته ورسوؤ.

چې هلته ورسېدو عجيبه ننداره وه، معصوم ماشوم په سرو وينو کې لمبېده هغه معصوم ماشو چې څو شېبې وړاندې يې په شونډو موسکا ښکارېده، اوس يې شونډې زېږروي لپاره نيمه خلاص ښکارېدې، هغه معصوم بدن چې څو شېبې وړاندې يې ماشومانه لوبې کولې اوس نو د ظالمانو وحشت او دهشت له امله غلی پروت وؤ، کېدای شي چې وېرېدلی به وي، ورغلم ماشوم مې راواخيست او غوښتل مې چې جنازه يې وکړم، خو خور يې صابره راغله او رانه يې وپوښتل: ته د دې بدل نه اخلې؟

ومې ويل: اخلم خو تر جنازې وروسته!

خو صابرې وويل: تر څو يې بدل وانه خيستل شي زه نه پرېږدم چې ورو مې خښ شي.

په زړه کې مې وويل لږ مخکې دې ماشوم ته غټه خبره وکړه، هغه شهيد شو، اوس دې بې له ان شاء الله نه د هغه ماشوم د بدل اخيستو وويل، داسې نه چې په دې کې هم پاتې راشې، ځکه خو مې صابرې ته وويل: که چېرې همداسې وي نو بيا خو ان شاء الله زه ځم او د اسرائيلي سرتېرو ککرې پريکوم.

بې له دې چې چا ته څه ووایم د اسرائیلي پوځ تر ولکې لاندې سیمې ته مې ورمنډه کړه، هلکانو هم رامنډه کړه سم د واره مو په صهیو نیستي ریژیم او د هغوی په سرتېرو برید وکړ، د سترګو په رپ کې سلګونه صهیونیستي پوځ وژل شوي وؤ، خو په دومره لږو کسانو زما زړه چېرته یخېده؟ ما غوښتل چې کوم ډول درېشي چې د دوی پوځ اغوستې، داسې درېشي چې د هرچا په ځان وي، هغه باید ووژل شي.

خو چې لږ نور څه مخ ته ولاړم، ټوپک مې ډزې نکولې، هلکانو کش کړم، یوه وویل: قوماندان صیب! زمونږ مرمۍ لږ پاتې ستاسو د ټوپک په شرید کې هم مرمۍ نشته، باید بېرته وګرځو، بیا یې نورو هلکانو ته وویل: بېرته ګرځو.

زما زړه نه وؤ چې بېرته راوګرځم، خو هغوی بېرته راوستم او جنازه مو وکړه، بیا مو هغه معصوم ماشوم چې څو ساعته مخکې یې په خاورو کې لوبې کولې اوس په خاورو کې خښاوه، هغه کوچني لاسونه او کوچنی بدن اوس بې کفنه خاوروته ورته، چې څنګه مو ماشوم خښ کړ د لشکر حصار د استخباراتو قوماندان راغی راته یې وویل: باید تر ژره مرکز ته ولاړ شو.

ومې ویل: ولې؟

هغه وویل: ځکه چې ډېر مهم کار پاتې ده.

****

په داسې حال کې چې زما په پښو کې ډېره دمه هم نه وه، منډې مې وهلې، بلاخره ورسېدو.

چې هلته مې وکتل دري تابوتونه چې د لشکر حصار په بیرغ پوښل سوي وؤ، هلته ایښي وؤ. ومې ویل: دا کله او څوک دي؟

تر څه وخت پورې چا ځواب رانکړ وروسته کوم کس وویل: جمال الدین فدا، عبدالکریم قصاب او ګل رحمن طوفان هلته په جګړه کې شهیدان شول.

د دې خبرو په اورېدو مې په سترګو تیاره راغله چې کله مې سترګې لوڅې کړې ډاکټر مې سر ته ناست وؤ، د لشکر حصار د کوماندويي عملیاتو ځانګړو کسانو نه د درېو شهیدېدل او د معصوم

ماشوم شهید بدل داسې څه نه وؤ، چې یې وزغملی شم، غوښتل مې سترګې مې پټې کړم، خو یوه ځوان وویل: راځه جنازه یې وکړه بیا به یې خښ کړو.

په ډېر سخت حالت پورته شوم، چې د باندې ووتم ډېر شمېر فلسطیني ځوانان هلته راغلي ول، جنازه مې وکړه. ومې ویل: نور پوځیان چېرته دي؟

صالح وویل: هغوی مې د وروستی جګړې ځای ته لېږلي، ځکه کېدای شي چې له هغه ځای څخه برید وشي نو ځکه باید دوی سنګر نیولی وای، تا هم جنازه وکړه اوس به نو شهیدان خښ کړو!

ومې ویل: نه! افغانستان ته یې ولېږی، تر څو د میندو دعاګانې هم ترلاسه کړي.

فلسطیني ځوانان حیران شول یو او بل ته یې کتل یوه وویل : تاسې غواړی مونږ پرېږدی او افغانستان ته ولاړ شی؟

بل وویل: آیا تاسې په افغانستان برید کوی؟

ومې ویل: نه! باید شهیدان افغانستان ته وېسي.

ډېر زمونږ په نه تګ خوشحاله شول خو یوه وویل: مونږ دا اجازه نه درکوؤ، چې دوی بوزی.

په دې له ده سره نورو ځوانانو هم غبرګه کړه چې: مونږ دا اجازه نه درکوؤ! مونږ دا اجازه نه درکوؤ!

د فلسطین ځوانانو تر ډېره ټینګار وکړ، بلاخره دې ته مجبور شولو چې یو کس باید د دوی هر یوه ته بېل بېل قناعت ورکړي، ما په دې اړه فکر کاوه، چې یو وخت مې پام شو چې یو وخت مې پام شو ارسلان خاورین خپلې خبرې داسې پیل کړې: دلته زمونږ ځوانان ورونه د دې لپاره راټول شوي دي، چې زمونږ د شهیدانو ورونو جنازې وکړي او په مینه یې خښ کړي، دا ټول کارونه یوازې د دې لپاره کوي چې له هغو مجاهدینو سره یې مینه کوله؛ خو دوی به په دې نه پوهېږي چې د دې مجاهدینو میندو او خویندو له دې مجاهدینو سره څومره مینه درلوده، هغوی په وروستي ځل شپږ میاشتې مخکې سره لیدلي ول، اوس هم ستاسو په مخ کې دي، تاسو په دې ډاربری، چې د هغوی په نه لیدو به مو په زړه کې کوم دردونه احساس کړی، نو که چېرې هغوی د خپلو زامنو او ورونو او

مېړونو له مرګ څخه خبر شي د هغوی حال به څنګه وي؟ آیا په دې اړه مو فکر کړی؟ اوس یې وخت ده.

کله چې د ارسلان خاورین خبرې پای ته ورسېدې ځوانانو په یو غږ وویل: پرېږدی چې ورځي یې! پرېږدی چې ورځي یې!

له دې وروسته ارسلان خاورین شهیدان په یو امبولانس موټر کې پورته کړل او د عبدالجبار په لاس یې افغانستان ته ولېږل.

****

چې کله عبدالجبار افغانستان ته حرکت وکړ ما ارسلان خاورین ته وویل: ته کله راغلې او جبار کله راغی او ولې؟

ارسلان خاورین وویل: څکه ملا صاحب زه د هغه په ځای د لشکر حصار د لومړی برخې قومندان وټاکلم او هغه یې د استخباراتو د کمیسون مشر وټاکه!

ومې ویل: آیا هغه د دې کار وړتیا لري؟

ارسلان خاورین وویل: هو خو یوازینی پام یې سي آی اې ته ده، او ملا صاحب یوازې هغې خوانه وېرېږي او د آی اس آی پروا نکوي، هغه له حده ډېر په آی اس آی باندې باور لري.

ومې ویل: ولې؟

ارسلان خاورین وویل: مونږ سي آی اې او آی اس آی درېواړو سازمانونو، هغه واک ته رسولی، هغه په دې پوهېږي چې سي آی اې یې دښمنه ده...

خبره مې ورغوڅه کړه ومې ویل: پسونه په دې پوهېږي چې قصاب یې دښمن او شپونې یې دوست ده، خو په دې نه پوهېږي چې قصاب د شپونې ورور ده .

ارسلان خاورین وویل: بلکل همداسې ده.

ارسلان خاورين يوه شپه له مونږ سره وؤ بيا له هغه وروسته ولاړه، زه هم ورغلم او د اولسو ټپيانو پوښتنه مې وکړه، او له هغوی نه مې د دې لپاره ښښنه وغوښته، هر يو کس مې بېل بېل په غېږ کې ونيوه بيا مې ورته وويل: اوس نو ښه دمه وکړی، او ژر تر ژره ځان جګړې ته تيار کړی.

د ډلې يوه قومندان ماهر ښکاري وويل: جنرال صيب ! زه خو روغ جوړ يم اوس غواړم چې د جنګ لوري ته ورشم.

ومې ويل: ځان مه په عذابوه! جنګ منګ نشته ! يو څو ورځې خوبونه وکړی! بيا به ګورو.

ښکاري وويل: قومندان صيب طوفان چېرې؟

ومې ويل: افغانستان ته تللی.

ويې ويل: قصاب چېرې؟

په زړه مې د غمونو څپه راغله داسې احساس مې لاره، لکه غرڅه چې وګوري بچيان يې لېوه داړلي او بيا يې ورلېږلي وي، خو ځان مې قابو کړ، ژر مې وويل: قصاب فدا او طوفان درې واړه د رخصتۍ لپاره افغانستان ته تللي دي.

ماهر وويل: دوی نو بيا څومره بې غيرته دي، جنګ يې پرېښي او په رخصتۍ تللي دي.

مخکې تر دې چې څه ووايم، يو ماشوم راغی ماته يې وکتل ساه يې ښه ډېره سوځېدلې وه او لنډه لنډه کېده ويې ويل: صابرې خور مې وويل: ژر راشه! بېړه کوه!

حيران شوم ، هلکانو ته مې وويل تاسې څملی، زه ګورم چې څنګه چل ده.

د کلي په خوا مې ورمنډه کړه په دوؤ دقو کې مې ځان د عبدالله دوی کور ته ورساوه، صابره د وره په خوله کې ولاړه وه، چې څنګه يې وليدم په ګيله منه لهجه يې وويل: د عبدالله قاتل ژوندی ده! هغه نده مړ شوی ما هغه ليدلی وؤ، ما پسې راځه زه به يې درته ونيسم!

د دوی بام ته وختم، يوه سړي منډې وهلې صابرې هغه ته لاس ونيوه ويې ويل: هغه ده هغه پخپله ده.

ما هغه ته ښه ونیوله، خو ددې لپاره چې واټن ډېر وؤ، ټوپک مې بېرته کښته کېښود، دوربین مې راواخیست د هغه خوا ته مې کتل هغه ودرېده لاس یې څمکې ته ښکته کړ یو اوږد دوربین لرونکی ټوپک یې راواخیست، زما چپې خوا ته یې اشاره وکړه بیا یې وخندل، حیران شوم، خو ژرمې پام شو، چې هلته صابره ولاړه ده ، ورمنډه مې کړه، ترڅو لرې یې کړم خو ډم غږ مې غوږونو ته راغی، د صابرې له خولې نه هم د زګروي غږ راغی او په غوږونو کې مې تاوېده، په دې وخت کې ښکاري راورسید پیکاه یې په لاس کې وه، ویې ویل: قوموندان صیب ! امر کوه چې ویې ولم.

ومې ویل: رزیله نو څه ته ګورې، خو ویې وله، خو مړ نشي!

ښکاري وویل: سمه ده ښاغلیه!

صابره مې په غېږ کې پورته کړه او د هډې روغتون ته مې ورسوله هلته مې د عملیاتو خونې ته بوتله، ډاکتر مې راوغوښته خو صابرې وویل: زه ژوندۍ نه پاتې کېږم، څکه خو غواړم یوه خبره درته وکم.

ورغلم څنګ ته یې کېناستم ومې ویل: ووایه!

ویې ویل: ما ډېر ښایسته هلکان لیدلي، خو ته څانګړی یې، ښایسته نه یې خو سترګې دې جادویي او جادوګرې دي د مهربان زړه خاوند یې، ستا دا دوه صفات داسې صفات دي، چې نجونې په زوره په څان باندې میئنوي، له ډېره وخته مې له تا سره مینه وه خو د ویلو جرأت مې نه درلوده، ما دا تمه درلوده چې ته دا راته ووایې خو ستا جرأت تر ما هم کم وخوت یا به له ما سره مینه نه لرې، خو که ژوندون باندې سره یوځای نه شولو، په آخرت کې خو سره یوځای کېدای شو.

ومې ویل: هغه څنګه؟

ویې ویل: له ما سره نکاح وکړه! په دې کار سره به زه او ته دواړه په آخرت کې یوځای اوسو، ته په دې اړه څه وایې؟

لږ سوچ مې وکړ بیا مې وویل: سمه ده ! زه به له تا سره نکاح وکړم، خو لږ صبر وکړه چې عملیات تېر شو بیا زه ملا راغواړم بیا به نکاح وکړو.

صابرې وويل: نه دومره صبر نشم کولی او نه هم دومره وخت لرم اوس نور زما وخت پای ته رسېدلی...

دې لادا خبرې کولې چې ډاکټر راغی ماته یې وویل: ته لږ لرې شه چې زه یې وګورم.

زه لږ لرې شوم ډاکټر هغه وکتله ویې ویل: انشاءالله ښه کېږي ته لاړ شه او نرسې راوله چې عملیات پیل کړو.

****

ماښام روغتون کې کراره کراري وه، ښکاري راغی ویې ویل: قومندان صیب ! هغه رزیل مې راوړ څه ورسره وکړم؟

د دې لپاره چې زه ډېر په غوصه وم، سره له دې چې د صابرې عملیات خلاص شوی وؤ، خو بیا هم هغه په هوش نه وه راغلې نو ځکه مې ښکاري ته وویل: ښکاري! هغه ونیسه او له څلورسو منزلو نه یې ښکته وغورځوه.

ښکاري زما د خبرو په اورېدو حرکت وکړ او زه هم د خپلو ټپیانو په لور ورغلم، له هغوی سره مې خبرې کولې چې نرسه راغله ویې ویل: صابره په هوش راغله او ډاکټر هم غواړي چې له تا سره خبرې وکړي.

ډاکټر وویل: ښاغلی ناظره! هغه په هوش راغلې خو تر ډېره ژوندۍ نشي پاتې کېدای ، ځکه هغه زهر چې د وسلې په مرمۍ کې ول، د دې په بدن کې تیت شوي، ډېر ژر به دا نړۍ پرېږدي، ځکه خو ورته ډېر پام کوه.

زړه مې ویل: مه ورځه پرېږده یې چې مړه شوه وبه یې ګورې.

خو ما کله هم د زړه او شیطان خاص په دسې (داسې) وختونو کې نده منلې، نو ځکه کوټې ته ورغلم، په مړاوؤ شونډو یې نرۍ موسکا راغله ویې ویل: که مړه شوې وم نو ارماني له دنیا تلم، بیا تا خپله ژمنه هم نه پوره کړې.

د دې خبرو په اورېدو مې خپله کړې خبره ذهن ته راغله، مخابره مې راواخیسته ومې ویل: مؤذن صیب ، امام صیب او خطیب صیب د روغتون بېړنۍ خونې ته راولېږۍ.

صابرې وویل: یعنې ژمنه دې نده هېره کړې، راځه زما څنګ ته کېنه. ټوخه! ټوخه! ټوخه! ښښنه غواړم.

صابرې ته مې وکتل د هغې شونډې چې بايد په رنګونو سرې وای اوس په وينو سرې وې هغه غومبوري (اننګي) چې پخوا به زما په مخ کې له حيا نه وينه پکې راټولېده، اوس پکې وينه نه وه، هغه سور او سپين پوستکی نور ژېړ شوی وؤ، هغه زړه چې زما په ورنږدې کېدو به يې ټوپونه وهل، نور د ټوپونو وسه نه درلوده.

ورغلم او تر څنګ يې کېناستم ورته ومې ويل: که زه پدې پوهېدم چې داسې کيږي بيا هېڅ کله دلته نه راتلم، عبدالله او ته دواړه زمونږ دلاسه...

خبرې يې راپرې کړې او ويې ويل: داسې مه وايه ! کېدای شي چې ته به دا فکر کوې چې دا جګړه ستاسو د لاسه توده شوې ده خو داسې نده که چېرې تاسې دلته نه وای راغلي، نو نن به يوازې عبدالله نه شهيد کېده بلکې نن به نيم فلسطين شهيد شوی وؤ، هغوی نه غواړي چې له تاسو سره مخ شي، ځکه خو د پرمختګ هڅه کوي، هغوی پوهېږي چې لشکر حصار د هلال وروستۍ برخه ده، که چېرې لشکر حصار دلته وي، هلال دلته ده، که چېرې لشکر حصار له منځه ولاړ شي، ټول هلال له منځه ځي، هغوی په دې هم پوهېږي چې د لشکر حصار د بيا جوړلو لپاره، کوم کس په اسلامي امت کې نشته.

ومې ويل: ته په دې خبرو څنګه پوهه شوې؟

ويې ويل: تر اوسه مې په خوب کې احمد شاه وليده هغه احمد شاه کوم چې د افغانستان تهداب يې کېښود هغه راته دا ټول وويل.

ومې ويل: خو ملا محمد عمر، ارسلان خاورين، صدام حسين او زه لا پاتې يو چې بيا يې جوړ کړو.

صابرې وويل: ډېر ژر به ارسلان خاورين شهيد شي، صدام حسين به اثير شي، تر هغه وروسته د لشکر حصار داستان ختم، او بيا تاسې دو کسه به هم يو په بل پسې ولاړ شۍ.

ومې ويل: لشکر حصار بيا نشي جوړېدای؟

صابرې وویل: نه پوهېږم ما په خوب کې ولیدل چې د لشکر حصار نوم ډېر بد ېږي.....

دا لا په خبرو کې وه چې راغوښتي کسان راغلل، صابرې خپلې خبرې بس کړې. بیا امام او مؤذن شاهدان او خطیب د نکاح خطبه وویله، صابرې د قاتل مرګ مهر وټاکه، بیا نو کسان لاړل او صابرې وویل: ناظره! زه مړه کېږم خو په دې خوشحاله یم چې په آخرت کې به له تا سره یوځای یم، ژر تر ژره بله نکاح وکړه او زما یادونه په زړه کې مه ساته...

په دې کې یو کس راغی او ویې ویل: لږ دلته راشه . چې نږدې ورغلم ویې ویل: ښکاري ستا امر په ځای کړ.

ومې ویل: سمه ده!. بیا صابرې ته راغلم خو هغې د تل لپاره سترګې پټې کړې وې.

****

د صابرې د خښېدو وروسته داسې پوخي هډې ته روان وم، چې په سترګو مې د اوښکو له امله یو ځانګړې ځلا ښکارېده، دا اوښکې څه عادي اوښکې نه وې، چې د خفګان له امله اوسي، بلکې دا د افسوس او خوشحالۍ اوښکې وې، ما په دې افسوس کاوه چې ولې لومړی له دې خبرې څخه خبر نشوم او په دې خوشحاله وم چې نور نه وؤ په وروستي وخت کې خو پوه شوم او د هغې وروستۍ هیله خو مې ورپوره کړه.

سبا ماخستن مې ښکاري راوغوښته، خو ښکاري د ارسلان خاورین خوا ته ورغلی وؤ، ځکه خو د هغه یو عسکر چې جمالدین نومېده راغی، جمالدین ډېر ساده وؤ، چې خپله راغی راته یې وویل: ښکاري ستاسو خدمت کې ده!

ومې ویل: چې ښکاري شته بیا نو ته څه کوې؟

ویې ویل: زه د دې لپاره راغلم چې د ښکاري معلومات درکړم.

ومې ویل: قاتل چېرته ده؟

ویې ویل: هغه تاسو ویلې ول چې له ۲۰۰ منزلو نو نه یې کته خطا کړه.

ومې ویل: په فلسطین کې دوه سوه منزله چېرته دي؟

هغه وویل: دوه سوه منزله نشته، خو که وای نو جګ والی به یې خامخا ۱۴۰۰ متره وای، مونږ هغه طیارې ته پورته کړ او له ۱۴۰۰ مترو نو مو ځمکې ته وغورځاو، هغه هم داسې لږ غوندې وشیندل سو، بیا مو راټول کړ او د صابرې بي بي له قبر سره مو وغورځاوه.

د دې خبرې په اورېدو مې بې ساري خوشحالي احساس کړه، داسې احساس مې لاره لکه چې بیخي په دې دنیا کې ونه اوسم، لکه چې ترو جنت ته او بیا د شهیدې صابرې څنګ ته ورغلی اوسم، او هغې ته ووایم چې ستا د مهر بدل مې ادا کړ، خو ستا د اوښکو بیه به کله هم ادا نکړم، نه هم ستا د مینې بیه.

هغه راته وایې: ته زما ورونو او خویندوساتنه کوه، همدا د هر څه بیه ده.

خو زه په دې جنت کې تر ډېره پاتې نشوم، بلکې څو شېبې وروسته ترې راووتم، ځکه چې جمال الدین وویل: که څه امر وي راته یې وکړې.

ومې ویل: نه ځه، په مخه دې ښه.

چې څنګه ښکاري راغی سم دستي یې ټولو قومندانو څخه هیله کړې وه تر څو د هر برید د مخنیوي لپاره تیار اوسي، بیا زما کوټې ته راغی ویې ویل: ښښنه غواړم قومندان صیب چې په دې یوې نیمی بجو کې مې په عذاب کړې خو خبره جدي ده، ځکه ارسلان خاورین ویلي چې تاته ووایم چې یا د دوشنبې یا د سه شنبې په ورځ زمونږ په خاوره (فلسطین) باندې برید کېږي.

ومې ویل: نن دوشنبې ده، ژر کوه تیار سه او نور ټولو عسکرو ته هم ووایه!

بیا مې ژر مخابره راواخیسته او ومې ویل: ناظر یم ! ټول پوځ دې ژر تر ژره تیار شي!

دوه بجې ټول سرتېري بغیر له ځینو چې د هڅې د ساتلو لپاره مې پرېښودل ټول مې د اسرائیلي پوځیانو څنګ ته سیمو ته بوتلل، او هلته مو انتظار پیل کړ، خو تر سبا دولس نیمو بجو پورې څه خبره نه وه، چې څنګه یوه بجه شوه ډېرو سرتېرو یو بل ته ویل: چې بېرته هڅې ته تللي وای ښه به نه وؤ، ما هم غوښتل چې نور ولاړ شو، چې په دې وخت کې یوه عسکر وویل: قومندان صیب! هغوی راغلل.

تر هغو مو ورسره کار نه لاره تر څو چې ښه رانږدې شول، د ښنو غړونه یې ډېر نږدې راغلل ما غوښتل لږ نور هم صبر وکړم، خو یوه سرتېري په زوره چغه کړه الله اکبر!

له دې سره زمونږ ډلې برید وکړ د سترګو په رپ کې د مړو انبار جوړ وؤ، زمونږ څو سرتېرو هم مرمۍ داسې خوړلې وې لکه ډوډۍ! او زګروی به یې کاوه خو چې کله به یې د هغوی له خولې نه فک! او شېږ غړونه اوربدل، نو خوښ به یې شول او وبه یې ویل: الله اکبر او بیا به یې په دښمن ورمنډه کړه. تر تر ماښامه جګړه روانه وه زمونږ سرتېري نور ستړي شوي وؤ ځکه دوه شپې او ورځې یې خوب نه وؤ کړی، او بیا دومره درنه جګړه یې هم وکړه، نو سم ستړي شول.

د جګړې په پای کې، مو شهیدان او زخمیان هډې ته وېوړل او بیا مو د ماښام لمونځ ادا کړ، له هغه وروسته د دښمن په مړو وګرځېدو بې له نېکر، پتلون او کرتۍ نه مو نور هېڅ ورسره پرېښودل، حتې دا امریکې بیرغ مو هم ورسره پرېښود.

د شهیدانو جنازې ته فلسطیني ځوانان هم راغلل او چې کله مو جنازه وکړه، بیا نو هغوی مو افغانستان ته ولېږل او مونږ چې کله د دښمن وسلې وشمېرلې ۲۵۰۰ میله وسله له مونږ سره وله، چې البته د دې وسلې د لاسته راوړلو په وخت کې ۲۳۰ کسه قرباني ورکړې وه خو هغوی لوی سعادت ته رسېدلې ول.

ارسلان خاورین یو کس رالېږلی وؤ هغه کس وویل: زمونږ هغه کس چې په سي آی اې کې کار کوي، ویلي دي د پنجشنبې په ورځ د بیت المقدس ته تر ټولو نږدې مکتب باندې برید کېږي.

تر ټولو نږدې مکتب مو پیدا کړ، خو د دې لپاره چې د ماشومانو د ژوبلېدو امکان وؤ، دننه مو سنګر نشو نیولی ځکه خو مې ښکاریې ته وول: ښکاري! خپل نښه ویشتونکي کسان دې د دې مکتب څنګ ته د کورونو په بامونو غلي کړه.

ښکاري وویل: سمه ده قومندان صیب!

د پنج شنبې تر ماسپښین پورې په ښونځي برید ونشو، ځکه هغوی په هغه درېو کورونو برید کړی وؤ چې دوی ته نږدې ول او ډېر ماشومان یې هم لرل، ټولې ښځې او ماشومان یې ځان سره بیولي ول.

چې کله خبر شوم، زړه مې وبرېښېده او له ډېرې غوصې نه پکې اور بل شو، داسې احساس مې لاره لکه دا کار چې ما کړی وي او یا ما هغوی ته امر کړی وي، یا دا چې څوک مې لاسونه او پښې وتړي او سیند ته مې ورخطا کړي، بیا نو نه زه چیغې وهلی شم او نه ګټه کوي، داسې لکه خفکې چې نیولی اوسم.

د پنج شنبې په ورځ اسرائیلي پوځیانو خبر راکړ، چې که غواړې ماشومان او ښځې مو ژوندي ترلاسه کړې نو کوم کسان چې د ښوونځي شا او خوا یې محاصره کړې مونږ ته تسلیم کړې، ما غوښتل د ښکاري په ځای پخپله تسلیم شم خو ښکاري ونه منله او هغوی ته تسلیم شو، اسرائیلي پوځیانو خبر راکړ، چې ستاسو مېرمنې او ماشومان مو دوزخ ته ولېږل. دا چې ماشومان او ښځې په مظلومانه ډول شهیدان شوي، سخت په غوصه شوم، عبدالرحیم چې د صحرایي طوفان په نوم مشهور وؤ، هغه مې راوغوښته ورته مې وویل: طوفانه! نن دې د خپلو پټو ځپو زور راته وښیه، ورشه او چې څومره پوځیان راوستی شې راېې وله.

ویې ویل: د ځپو زور به مې دښمن احساس کړي.

بیا یې حرکت وکړ، تر څو خپله ډله تیاره کړي، او ماښام مهال د صحرا طوفان په خوځېدو شو.

تر سبا ماخوستن پورې یې څلورنیم سوه اسرائیلي پوځیان لاس تړلي او پښې تړلي زمونږ هډې ته راوستل ځکه خو مونږ هم بېر ته د اسرائیل پوځ ته یو کس ورولېږه او ورته ومو ویل: زمونږ کسان راکړې، هغوی یوازې ښکاري او یو بل ماشوم راولېږه زمونږ کسانو ته یې ویلي ول، چې ښښنه غواړو خو نور ټول کسان مړه شوي دي.

ښکاري یې روغتون ته وېوړ ځکه هغوی دومره شکنجه ورکړې وه چې پوښتنه یې مکوه، ډاکټران د ښکاري له کوټې نه راووتل زه وردننه شوم او له ښکاري نه مې وپوښتل: ښکاري! اوس څنګه یې؟

ښکاري وویل: زه ښه یم خو زمونږ سرتېرو ډېر دردونه وزغمل له ما یې وغوښتل چې باید له هغوی سره کار وکړم، چې کله مې ونه منله اول یې زه شکنجه کړم او بیا چې پوه شول چې زه دا خبره نه منم، نو زمونږ یو یو کس یې په شکنجې مړ کړ، چې په هغې هم ونشو بیا یې ماشومان هغه ښکلي او معصوم ماشومان یو پر بل پسې ووژل، چې کله دا هم ونشو نو بیا یې مېرمنې راوستې

هغه مېرمنې چې د ښکلا او سپېڅلتیا هنداري وې هغه مېرمنې چې د اسلام او انسانیت عزت وې او هغه مېرمنې چې د دې لپاره چې څوک یې له ښکلا ګټه پورته نکړي حجابونه یې اغوستل، اسرائیلي سرتېرو وویل: د دوی عزت ستاسو په لاس کې ده.

ومې ویل: د هغوی عزت د الله په لاس کې ده. خو سره د دې خبري له دې نه وېرېدم چې دوی دا کار ونکړي ومې ویل: سمه ده ! چې څه تاسې غواړی زه هغه کوم بیا یې له ما وغوښتل چې تاسو ټول ووژنم، ما د هغوی ژوند ونشو ژغورلی خو د هغوی عزت مې وژغوره .

د دې خبرې په اورېدو مې په سترګو کې اوښکې راغلې او د ښکاري په ټنډه مې شونډې ورکېښودې او ښکل مې کړ.

ښکاري وویل: د هغوی سرتېري مو څه کړل؟

ومې ویل: همدلته دي د هغوی پرېکړه مې تاسو ته پرا ېښې ده.

ویې ویل: اول زمونږ د شهیدانو جسدونه راواخله او بیا هغوی ټول ووژنه، خو د ماشومانو او مېرمنو د کورنیو په لاسونو.

ومې ویل: شهیدان مو ترلاسه کړي د دوهم کار لپاره هم تیاری نیسو، سبا ته یې د شهیدانو کورنیو ته سپارو تر څو خپل غچ ترېنه واخلي.

د دې خبرې په اورېدو د ښکاري په شونډو موسکا راغله او بیا ما حرکت وکړ، تر څو د شهیدانو کورنۍ راوغواړم.

له وروستۍ پېښې نه وروسته د فلسطین ځوانانو غوښتل چې دوی هم لشکر حصار ته دننه شي، څو ځلې راغلل او دا خبره یې راته وکړه، خو ما نه غوښتل چې دا خبره ومنم، څو ځلې مې د هغوی خبرې ور رد کړې، خو هغوی هم زمونږ کمزوري ټکي لیدلي ول او اوس یې باید له هغو نه ګټه پورته کړې وای او په مونږ یې باید د همدغو کمزورو ټکو نه په مونږ فشار راوستی وای، دا دوه ټکي یو علماء ول یعنې د جوماتونو خطیبان او د مکتبونو معلمان، او بل د صابرې کورنۍ او

د هغو شهیدانو کورنۍ، دوی په دې پوهېدل چې زه د هر چا خبره ردولای شم خو د دغو دوؤ ډلو خبره نشم ردولای.

چې کله راغلل او د دې ځونانو په اړه یې راته وویل ما هم ورته وویل: که چېرې تاسو دا غواړئ نو بیا سمه ده زه یې منم خو یو شرط لرم، هغه دا چې، هر ځوان چې خپله پلار راضي کړ، هغه په لشکر حصار کې نیسم.

سبا ماسپښین ۵۰۰ کسانو خپل پلرونه راوستل دوی مو ونیول یو میاشت وروسته ټول نوي ځوانان زمونږ درې برابره ول، یعنې ۲۱ زره کسان پوره شوي ول.

اصولاً باید دوی یو کال زدکړه کړې وای، خو د جګړې له امله مو درې میاشتو ته لنډه کړه، د زده کړو مسعولیت مې ښکاري، حکیم الله مسعود او صلاح الدین الثاني ته وسپاره، ما خپل چڼ شروع کړ ټول هغه ځوانان چې عمر یې تر شلو کلو کم وؤ، هغوی مې بېرته کورته ولېږل، په پای کې ۱۲۰۰۰ کسان پاتې شول، وروسته مې بیا چڼ پیل کړ او ځو کسان مې د مشرانو په توګه وټاکل او هغوی باندې مې ځانګړې زده کړې پیل کړې، په دوی باندې زده کړې دومره سختې شوې چې ټولو یې دا هڅه کوله چې وتښتي، ځیني په دې کار بریالي هم شول خو مونږ د هغوی پلرونو ته وویل چې یوازې درې میاشتې سختي ده بیا ترینه تکړه پوځیان جوړېږي.

بیا یې پلرونو او ځانګړې توګه خویندو یې دې ته تشویق کړل، چې بېرته راشي او خپلو زده کړو ته یې دوام ورکړي.

دوه نیمې میاشتې وروسته اسرائیلي سرتېرو په خاوره باندې برید وکړ، ما د فلسطیني ځوانو سرتېرو قومندان راوغوښت او ترې ومې پوښتل: که چېرې یوازې تاسو جنګ ته ولېږو څنګه ده؟

قومندان وویل: څه ووایم قومندان صیب! چې څه ستاسو خوښه وي زه ورته تیار یم.

نوي پوځ حرکت وکړ او تر ماښامه یې بې زمونږ له مرستې جګړه په خپلې بریا پای ته ورسوله او بېرته راستانه شول.

چې کله فلسطیني ځوان پوځ جګړه په داسې حال کې وګټله چې د فلسطیني سرتېرو له جملې څخه ۳۳۲ کسان ټپیان شوي ول خو د اسرائیلي او امریکایي پوځونو ۵۰۰ کسان وژل شوي وؤ او

۱۲۰۰ کسان یې ژوندي نیول شوي وؤ او ۷۵۳ کسان یې ټپیان شوي وؤ، نو د فلسطین خلکو دا خوښي لمانځله چې دوی یو بل پوځ هم موندلی ده، هغه هم ډېر پیاوړی پوځ، د دې کار له امله یې ټول خلک راټول شول او په یوبل به یې شودې څکلې، ماشومانو به الله اکبر نارې وهلې او سپین ږیري جومات ته ولاړل او د شکر سجده یې وکړه، د جومات ټول خطیبان زمونږ پوځي هډې ته راغلل او له ما نه یې مننه وکړه او بیا یې مونږ ته دعا هم وکړه، وروسته یو خطیب وپوښتل: تاسو ریښتیا له عراق څخه راغلي یی؟ ستاسو خبرې خو بیخي د عربو غوندې نه دي.

ومې ویل: ریښتیا هم مونږ عرب نه یو او نه هم له عراق څخه راغلي یو، مونږ له افغانستان نه راغلي یو خو پوځي مصرف مو د عراق حکومت راکوي.

خطیب وویل ستاسو د امیر او د عراق له امیر دواړو نه دې خدای راضي شي، ریښتیا چې دواړو خپله اسلامي فریضه تر ډېره ښه ادا کړې ده.

ومې ویل: مونږ خدای د دې لپاره پیدا کړي یو چې د هغه عبادت وکړو او اوامر یې پر ځای کړو. مونږ باید اتفاق راولو.

یوه ورځ حکیم الله مسعود او د هغه ځینې ملګري د باندې وتل، نیم ساعت وروسته، حکیم الله مسعود راغی، خو کسان یې ورسره نه وؤ ترې ومې پوښتل: کسان دې څه شول؟

ویې ویل: هغوی ویل، چې یو ساعت په بازار کې ګرځي بیا راځي.

ومې ویل: سمه ده.

یوساعت وروسته، د حکیم الله یو کس چې عباس خان نومېده، زما خوا ته راغی او ویې ویل: قومندان صیب! د قیامت علامې مې په خپلو ګناګارو سترګو ولیدې.

ومې پوښتل: څه دې ولیدل، څه خبره ده؟

ویې ویل: په رڼا ورځ مې د شرابو څښل او زنا کول ولیدل.

ومې ویل: کله او چېرته ؟

ويې ويل: زه له قومندان حکيم سره بازار ته تللی وم، هلته ګرځېدو بيا مو په زړه کې تېر شول چې له بازار نه به لږ لرې ولاړ شو، چې کله بازار نه ووتلو، يو ډېر ښايسته هوټل مو وليده، يوه ملګري وويل: راځۍ هغه هوټل کې ډوډۍ وخورو. مونږ هغه هوټل ته ننوتو، په ټولو کاوشکنونو (دهلېزونو) کې يې وګرځېدو، بيا ښکته تاکاوۍ (تلخونې) ته ولاړو، هلته چې څنګه ښکته شولو، دا شراب ول، چې خرڅېدل او لږ مخکې لاړو هلته دا لوڅې ښځې وې چې زنا به ورسره کېده، بيخي توبې مې وويستې، ملګرو زه راولېږلم او هغوی له هوټل نه د باندې راته ولاړ دي.

ورته مې وويل: ورشه او قومندان ته دې ووايه: ناظر ويل هلته عمليات وکړۍ!

پنځلس دقې وروسته د پرش خړې بايفور موټرونه له هډې نه ووتل، ژر مې مخابره راواخيسته او په حکيم الله باندې مې غږ وکړ، حکيم الله ټول ژوندي ونيسه!

ويې ويل: يو ځل ورسېږم بيا به وګورو!

مازديګر، عباس راغی او ويې ويل: قومندان صيب! کار وشو! ټول کسان مو ختم کړل.

په خبره يې سخته غوصه راغله ، حکيم الله مې راوغوښت او ترې مې وپوښتل: ما تا ته څه امر کړی وؤ؟

حکيم وويل: د فلسطين ځوانانو د فوتبال يو لوبغالي ته ضرورت لاره ما هم ورته ځای پيدا کړ، خو البته لاندې يې ۱۵۰۰ يا دوه زره کسان خښ دي.

ومې ويل: سبا ته ځان کابل ته ورسوه، بيا دې ونګورم.

هغه وويل: سمه ده! زه به کابل ته ولاړ شم، بيا به له هغه ځای نه کندهار ته ولاړ شم.

****

سبا ماښام ملا صاحب راته احوال رالېږی وؤ: ژر له خپل ټول پوځ سره کندهار ته راشه او ارسلان خاورين ته صدام حسين دا خبر رالېږلی وؤ، څکه کومې وروستۍ جګړې چې تاسو وکړې او کومه جګړه چې اوس په افغانستان کې روانه ده، په امريکا بده لږېدلې نو څکه اوس امکان لري، چې په يوه هېواد بريد وکړي.

زه ولاړم او دا خبره مې ارسلان خاورین ته وکړه، خو هغه وویل: راځه چې دا وروستي عملیات هم وکړو، بیا به ګورو.

ورته ومې ویل: غواړې څه وکړې؟

ارسلان خاورین وویل: پوهېږې چې امریکا د غچ په لټه کې ده، که مونږ له دې ځای څخه همداسې ولاړ شو، کېدای شي، چې هغوی دلته برید وکړي، نو باید خپل زور ورته وښیو.

ومې ویل: که برید هم وکړي، دلته سرتېري شته!

ارسلان خاورین وویل: بلکل! خو باید ووایم، چې تر هغه مخکې چې موږ عملیات وکړو، د امریکا سمندري ځواکونه هېڅ هم ندي.

ومې ویل: چې داسې ده، نو بیا زه هم خپل سرتېري راغواړم او په ګډه عملیات پیلوؤ.

سبا د سهار له جمعې وروسته مو عملیات پیل کړل، د شپې تر دولسو بجو پوورې یې دوام وکړ، دولس بجې یوازې یو نفر دوربین لرونکی ټوپک والا کس پاتې وؤ، ارسلان وویل: ناظره ! زما په ټوپک کې مرمۍ خلاصې شوې دي، ته خپله تفنګچه راکړه.

چې څنګه مې تفنګچه ورکړه په دوربین والا یې نښه ونیوله لږ وروسته د دوؤ ډزو غږونه پورته سول، د ارسلان خوا ته ورغلم، ارسلان پروت وؤ، داسې ښکارېدو لکه د زمرې په ټنډه دې چې د ګلاب ګل ایښی وي، د یوه ډېر خوږ بوی مې احساساوه، خو دې شیانو زما د درد شېبې نشوې حصارولای، دا داسې نښه ښکارېده چې کېدای چې د راتلونکې طوفان مخه یې نشي ډډ کېدای تر دې چې بیا یو داسې زمری نه وي زېږېدلی ، تر هغو به بیا دا نړۍ پرېښانه وي.

ما فکر وکړ، چې یوازې زه په دې ویر کې پروت یم خو داسې نه وؤ، ټول امت او ټول فلسطین په ویر کې وؤ، ځکه چې له دې وروسته موږ هم له فلسطین څخه روان ولو، د هېچا اوښکې نه تم کېدې، که کوم کم عقل دا حال لیدلی وای، داسې فکر به یې کړی وای چې اوس به سیلاب راځي، داسې نه چې ما یوسي، خو دا سیلاب نه راته، چې د شهید ځوان بدل واخلي.

امریکا خپل غچ اخیستی وؤ ، زموږ د زړه سر یې اخیستی وؤ، امریکه بې چاره نشوه، خو مسلمانان څه نا څه نا امیده شول، د فلسطین خلکو ویل: ارسلان هسې هم څوک نه لري نو بیا یې

ولې درسره بيا يې ومې ويل: صدام حسين امر کړی چې بايد ارسلان خاورين د هغه ځنګ ته ورشي، خو دا چې هغه شهيد شو نو بيا هم بايد امر يې پر ځای شي.

کوم فلسطيني ځوان چې د لشکر حصار د نوؤ سرتېرو قومندان ټاکلی وؤ، هغه وويل: نو چې داسې ده، اول يې موږ جنازه کوؤ بيا به يې يوسی.

لږ وروسته يو لک کسان راټول شول او بيا مو د خپل قومندان ارسلان خاورين جنازه وکړه، له جنازې وروسته مې فلسطيني قومندان ته وويل: جګړه يو راز ده او ته په دې راز پوهېږې، جګړه وسله نه غواړي توکل غواړي، جګړه کرکه نه غواړي مينه غواړي، يو پوځي بايد تل نرم زړه ولري، يو پوځي بايد دښمن ته په هغې سترګې وګوري چې ځان ته ګوري.

د هلک په سترګو کې مې پوښتونکې نظر وليد، نو ځکه مې خپلو خبرو ته داسې دوام ورکړ: که له دښمن څخه دا تمه لرې چې يو ورځ دې وبښي نو مخکې تر هغې ته يې وبښه، که له چا نه دا تمه لرې چې مينه درسره وکړي، نو ته مينه ورسره وکړه، د دښمن سر او مال ته لاس اچوه، خو هېڅ کله د دښمن ناموس ته لاس مه اچوه! او خپلو سرتېرو ته د دليل موقع مه ورکوه، خو د سرتېرو پام هم مه ورته کوه، بلکې داسې ګڼه لکه خپل زامن دې چې وي.

د خبرو په پای کې مې سترګو کې اوښکې راغلې ځکه دا هغه خبرې وې، چې د فلسطين جګړې نه مخکې ارسلان خاورين راته کړې وې، نو چې کله رايادې شوې ژړل مې هم بيا مې په ډکو سترګو له هغوی نه خدای په اماني واخيسته او د عراق په لوري مو حرکت وکړ.

چې کله صدام د ارسلان خاورين مړی وليد حيران شو، ټکان يې وخوړ، يوې او بلې خوا ته يې وکتل په سترګو کې يې چې کومې اوښکې راغلې وې، هغه يې پاکې کړې، تر ډېره يې ماته وکتل، بيا يې په ژړغوني غږ خپلې خبرې داسې پيل کړې: چې ارسلان په اول وار له افغانستان نه راغی نو ما بخيلي ورسره کوله، خو هغه به مينه راسره کوله، ما به بد رد ورته ويل، په اولو وختونو کې زه د هغه په خبرو نه پوهېدم او هغه زما په خبرو، خو وروسته هغه زما ژبه زده کړه او ما د هغه تر هغه وروسته به چې کله ما بدرد ورته ويل، نو هغه به را نه ښنه وغوښته، په اول وخت کې د هغه په ښنه خوشحالېدم، خو وروسته به ډېره خوصه راتله، بيا مجبور شوم او بدرد ويل به مې پيل کړل، خو بيا به يې هم ښنه وغوښته او زما د زړه اور ته به يې بيا تېل وروشيندل....

له دې خبرې سره د صدام په سترګو کې اوښکې راغلې بیا تر څو شېبو پورې چوپ وؤ، وروسته یې خپلو خبرو ته داسې دوام ورکړ: چې کله موږ په پوځ کې وؤ او زده کړې مو کولې ارسلان خاورین زمونږ په ټول ټیم کې تکړه او چالاک وؤ، خو په دې پوهېده چې زه ورسره بخیلي کوم نو ځکه به یې خلکو ته دا په ډاګه کوله چې ګوندې زه تر ټولو تکړه یم او ما به هم په خپله تکړوالي افتخار کاوه، خو وروسته و پوهېدم چې ارسلان خاورین څه پربېنې یم چې تکړه شم...

لږ چوپ پاتې شو بیا یې دا داستان همدلته پرېښود او ویې ویل: اوس دې الله د ده شهادت قبول کړي، دی یې ځانګړی پیدا کړی وؤ او ځانګړی یې شهید کړ، اصولاً باید په فلسطین کې خښ شوی وای خو تا د امر پرځای کولو لپاره دلته راوړ اړو اوس اصولاً باید دلته خښ شي، خو زه غواړم چې دی افغانستان ته ولېږم، هلته یې خښ کړی، ځکه ډېر ژر به عراق له خاورو سره خاورې شي او زه نه غواړم چې د ارسلان بدن امریکایانو ته په لاس ورشي، ځکه خو تاسې دی د افغانستان په یوې پاکې خاورې کې خښ کړی، زما چورلکه به تاسو تر افغانستان نه ورسوي.

صدام او د هغه ډېر شمېر سرتېرو، د ارسلان خاورین جنازه وکړه، بیا یې مونږ په چورلکه کې کېنولو او صدام ماته بیا وویل: پام کوه چې امریکایان باید د ارسلان خاورین بدن پیدا نکړي.

ومې ویل: ولې ؟ هغوی څه پرې کوي؟

صدام وویل: هغوی غواړي چې د ارسلان خاورین ډي ان اې واخلي او په خپلو شیطاني هدفونو کې ترې ګټه واخلي.

چې له صدام نه مې خدای په اماني واخیسته د کندهار په خوا مو حرکت وکړ، چې څنګه د کندهار هوایي ډګر کې کته شولو، ملا محمد عمر هم راغلی وؤ، ویې ویل: ارسلان خاورین رېښتیا شهید شو؟

ومې ویل: هغه په ژوند هم شهید وؤ او اوس رېښتیا هم شهید شو، اوس نه غواړي چې دې نړۍ ته وګوري، نور یې له دې نړۍ سره کرکه پیدا شوې ده.

د ملا صاحب سترګو کې هم اوښکې راغلې ویې ژړل لږه شېبه وروسته یې وویل: دا چې صدام دی دلته رالېږلی عادي خبره نده، کېدای شي چې غوښتې یې چې دی باید پټ شي، ځکه خو موږ هم ژر تر ژره د هغه جنازه کوؤ، بیا یې ته په داسې ځای کې خښ کړه چې یوازې تاته معلوم وي.

دوی هم جنازه وکړه له هغې وروسته یې خدای په اماني راکړه او موږ هم د ارسلان خاورین شهید بدن چورلکې ته پورته کړ او د لوګر خوا ته ولاړو هلته مې په یو کلي کې خښ کړ او بیا بېرته چورلکې ته ورغلم، له چورلکې نه په کندهار کې ښکته شوم، شپه مې په هوایي ډګر کې تېره کړه او بیا د ملا صاحب خوا ته ورغلم، هغه چې کله ما ته لاس راکړ خپل ساتونکي ته یې وویل: عبدالجبار چېرته دی؟

د هغه ساتونکي ورته وویل: هغه ستاسو په کتابتون کې دی.

ملا صاحب ورته وویل: ورسه او هغه ته غږ که! بېړه کوه!

څو شېبې وروسته ساتونکی او عبدالجبار دواړه راغلل، ملا صاحب خپل ساتونکي ته وویل: د باندې ولاړ سه او لس دقې وروسته حکیم الله هم راولېږه.

ساتونکی د باندې ووت، عبدالجبار وویل: د ارسلان خاورین له ځایه خو به څوک خبر نه وي؟

ومې ویل: ډاډمن یم، چې نه!

ویې پوښتل د چورلکې پیلوټ څنګه؟

ومې ویل هغه هم خبر نه دی، ځکه چې چورلکه مې د ېره لرې ښکته کړه، بیا مې موټر دومره په حق او نا حق وګرځاوه چې د لس کیلو متر په ځای به یې سل لیکلی وي، آخر زما ډریوري خو تاسو ته معلومه ده.

ملا صاحب وویل: هو لکه سم چې په شګو کې چینجی ځي.

عبدالجبار وویل: سم استخباراتي کار دې کړی.

ملا صاحب وویل: موږ یوه غلطي وکړه او هغه دا چې کله ارسلان خاورین شهید شو، نو موږ باید فلسطین نه وؤ پرېښی.

ومې ویل: ولې؟

عبدالجبار وويل: په دې کار سره امريکا وپوهېده، چې موږ هم غټه ضربه وليده، چې د دې له امله به زړوره شي، او د اسرائيلو په وړاندې د بيا مقاومت او د زېرمو د ترلاسه کولو او د اسلامي نظام د جوړېدو نه د مخنيوي لپاره به ډېر ژر به په افغانستان او عراق باندې بريد وکړي.

ومې ويل: خو امريکا څنګه کولای شي چې په موږ بريد وکړي، د هغه ځای خلک ډيموکراتان دي او همدا رنګه که دوی داسې کار کوي نړيوال هيوادونه يې نه پرېږدي.

ملا صاحب وويل: ريښتيا هم ما په دې اړه فکر نه وؤ کړی. عبدالجباره! ته معلوم کړه چې دوی څه بهانه کوي؟

عبدالجبار د سمه ده په معنا سر وخوځاوه، چې دې کې حکيم الله مسعود دننه راغی او سلام يې واچاوه.

ملا صاحب ماته وکتل او ويې ويل: تا ولې حکيم الله له فلسطين نه راولېږه؟

ومې ويل: ځکه هلته يې په خپل سر ډېر ظلم کړی وؤ.

مخکې تر دې چې ملا صاحب څه ووايي ، حکيم الله وويل: يوازې مې د فوټبال يو ميدان جوړ کړ او....

خبره مې ورپرېکړه او ومې ويل: او يو څو زره کسه يې تر لاندې خښ کړل، همدا دې ويل؟

حکيم الله وويل: هو قوماندان صيب! خو دا ټول خبر وؤ.

مخکې له دې چې څه ووايم ملا عمر وويل: ښه دې کړي ، داسې خلکو سره پخوا دا کار ضرور وؤ ناظر هسې چټې په تا غوصه ده.

غوښتل مې څه ووايم، خو ملا صاحب وويل: ته نو داسې فکر کوه، چې ناظر نور له موږ سره کار نکوي.

حکيم الله وويل: ولې؟

ملا صاحب وويل: بس نه يې کوي، ته څه مشکل لرې؟

حکیم الله وویل: خو حیران شوم.

ملا صاحب وویل: نو درځه خپل کار دې ترسره کوه.

چې کله حکیم الله لاړ ملا عمر وویل: تاسې دواړه د امریکا موخه معلومه کړئ، چې غواړي څه وکړي او څنګه ؟

دواړو اجازه واخیسته او بیا مو د کابل په لوري حرکت وکړ، ماخستن کابل ته راورسېدو، او په استخباراتي معلوماتو مو پیل وکړ، له استخباراتي معلوماتو ښکارېده چې امریکا غواړي په افغانستان کې دیموکراتیک نظام راولي، خو چې څنګه او څه وخت قدم اخلي په دې اړه مو معلومات ترلاسه نه کړل.

خو یوه ورځ زموږ جاسوس چې په سي آی اې کې وؤ په ستلایټ تلیفون یې زنګ وواهه او ویې ویل: اسامه بن لادن چې کوم برید پلان کړی وؤ، امریکا پرې خبره شوه خو بیا هم نه غواړي مخنیوی یې وکړي.

ومې پوښتل: ولې؟

ویې ویل: نه پوهېږم ، بس همدومره خبر شولم، او تاسې ته مې وویل: که کومه خبره نه وي زنګ پرې کوم.

چې کله زنګ پرې شو، ما عبدالجبار ته وویل: دوی ولې داسې کوي؟

عبدالجبار وویل: نه پوهېږم ! مشر نه به وپوښتو که څنګه ؟

ملا صاحب ته مو زنګه وواهه، هغه وویل: عبدالجبار دې کابل کې پاتې شي او ته بېرته دلته راشه.

کندهار ته ورسېدم ، مخامخ د ملا صاحب خوا ته ورغلم.

راته یې وویل: فکر دې وکړ چې ولې یې دا کار کړی؟

ورته مې وویل: ما چې تر څو فکر وکړی، اصلاً هغوی غواړي هغه بهانه جوړه کړي کومه چې موږ یې په اړه فکر کاوه.

ملا عمر وویل: ژر کوه اسامه ته ووایه چې ژر تر ژره د هغه برید مخنیوی وکړي، ځکه چې دا چل ده.

ما غوښتل چې د اسامه ځای پیدا کړم، خو مخکې تر دې چې د اسامه ځای پیدا کړو، عبدالجبار ملا صاحب ته زنګ وواهه او ویې ویل: مشره هغه برید شوی.

د دې خبرې په اورېدو دواړه حیران شولو، ملاعمر وویل: ناظره ! ژر تر ژره ځان تیار کړه.

زمونږ کوم پوځ چې فلسطین کې وؤ د هغوی د راتګولو امر مې وکړ او بیا تیار شوم.

ملا صاحب وویل: عبدالجبار ته ووایه چې معلومه کړي چې امریکا څه غواړي؟

عبدالجبار ته مې زنګ وواهه او دا خبره مې ترې وپوښتله، هغه راته وویل: زه ژر خبر اخلم او بیا تا ته هم خبر درکوم اوس به خپل جاسوس ته زنګ ووهم.

سبا ته عبدالجبار زنګ وواهه او ملا صاحب تلیفون پورته کړ، عبدالجبار وویل: هغوی اسامه غواړي.

ملا عمر وویل: موږ نشو کولای چې اسامه ورکړو.

عبدالجبار وویل: ولې؟

ملا عمر وویل: یو دا چې یو مسلمان د بل مسلمان ورور ده نو یو مسلمان خپل ورور باندې نه غوصه کېږي، نه ظلم پرې کوي او نه یې چاته تسلیموي، بله دا چې که موږ د امریکا له یوه اخطار نه ووېرېږو، نو بیا نورې ډېرې غوښتنې کوي، چې هر څه یې زړه وي ودې کړي.

عبدالجبار وویل: سمه ده مشره!

امریکایانو سم دستي ځان برید ته تیار کړی وؤ، چې څنګه یې منفي ځواب واورېده کوماندویې عملیات یې پیل کړل، خو ډېر ځلې ناکام شول، چې له دې سره موږ ډېر خوشحاله وؤ، چې هغه عملیاتونه په غزني، لوګر او خوست ولایتونو کې وؤ.

یوه ورځ کابل ته ولاړم، عبدالجبار ته هم ورغلم هغه راته ویې ویل: امریکا د جایس په نامه یوه نجلۍ افغانستان ته رالېږې وه، چې له ډېرې مودې زمونږ په کور کې اوسېږي.

ومې ویل: د څه لپاره؟

ویې ویل: معلومات ښوده، چې د ښځو د راپځولو لپاره یې رالېږې وه، خو وروسته پوه شوم چې جایس یې قرباني رالېږلې ده، بلکې نه یوازې جایس، ډېرې نورې نجونې یې هم د دې کار لپاره رالېږلي دي، خو اصلي کار کرزي، د هغه د کورنۍ ډلې او د هغوی ملګرو مخته وړی وؤ.

په اول وخت کې موږ غوښتل چې تسلیم شو، بیا به د انتخاباتو له لارې خپل حکومت جوړ کړو خو داسې ونشو، بلکې اصلاً موږ د امریکې په وړاندې جګړه ونه بایلله بلکې د خائنانو او ګوډاګیانو په وړاندې مو وبایلله او اوس وخت چې دا خطونه لیکم داسې احساس لرم چې یوازې یو ساعت وخت لرم، زړه مې رېږدي، سینه مې خوږېږي، په سترګو مې تیاره راځي، دلته ډاکټران هم نشته دا توره بوږه ده هغه سیمه ده، چې لا د دوی لاس ته نده ورغلې او هیله من یم چې ورنشي.

ومن الله توفیق

۱۳۹۷/۲/۱۴ کابل- افغانستان.